

HARTenPAARD 2

Twee liefdesverhalen over meiden in de paardenwereld

Per ongeluk verliefd

&

Verliefd in het kwadraat

Andere pony- en paardenboeken van Stasia Cramer

Voor 8 - 12 jaar:

Ponygek Omnibus 1 met 2 onvergetelijke pony-avonturen:

1. Een kind met koliek en 2. Allemaal smoesjes

Ponygek Omnibus 2 met 2 onvergetelijke pony-avonturen:

1. Een pony als geheim en 2. Vampier op de manege

Ponygek Omnibus 3 met 2 onvergetelijke pony-avonturen:

1. Het pechstokje en 2. Puzzel in je hoofd

Ponygek Omnibus 4 met 2 onvergetelijke pony-avonturen:

1. Te groot voor een pony en 2. Een pony met een rouwrand

Ponygek Omnibus 5 met 2 onvergetelijke pony-avonturen:

1. Vuurwerk en 2. De wenspony

Voor 12-plus:

HARTenPAARD 1

Twee liefdesverhalen over meiden in de paardenwereld:

1. Help, ik ben weer verliefd en 2. Liever ziek dan verliefd

Liberty Love deel 1: De prijs van de cross

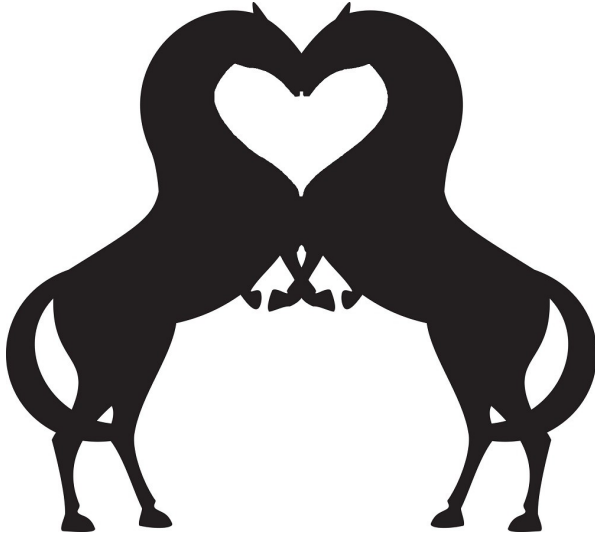
Een soapserie over liefde, geld, ambitie en strijd op een pensionstal

In het paradijs gevangen

Roman over een ontvoerd meisje en een Arabische hengst

Bovenstaande titels zijn te koop op www.ponyboeken.nl, de website met de meeste ponyverhalen en paardenfilms.

HARTenPAARD 2

Stasia Cramer

Uitgeverij Tadidom

HARTenPAARD 2

Per ongeluk verliefd & Verliefd in het kwadraat

© Tekst: Stasia Cramer

www.stasiacramer.nl

Uitgeverij Tadidom 2012

eerder uitgegeven door uitgeverij Zwijsen Algemeen BV te Tilburg

Omslagfoto: Karlijn van Donkelaar met Duke

ISBN: 978-90-74430-22-7

NUR: 280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Per ongeluk verliefd

Tirza rijdt dressuur met de merrie Jamella. Dat gaat erg goed tot er een springpaard op stal komt, de ruïn Halling. Jamella is niet meer te hanteren. Jamella is verliefd! Dat komt slecht uit, want Tirza kan het niet goed vinden met Hallings ruiter, Daniël. De meisjes op stal lopen Daniël achterna omdat hij zo knap is, maar Tirza vindt hem een verwaande macho. Ze probeert hem te mijden. Helaas brengen ongelukjes hen steeds weer bij elkaar.

Inhoud

1	Wat een macho	9
2	Raar geklets	12
3	Gebroken teugel	16
4	Een verliefd paard	19
5	Luddevuddu	22
6	Uitgehonger	26
7	Beledigd	29
8	Verkeerd beoordeeld	32
9	De liefde is over	35

1. Wat een macho

'Dit heb je wel verdiend,' zegt Tirza tegen Jamella. Ze knipt het halstertouw los. De merrie buigt haar hoofd naar de grond. Ze begint aan het gras te knabbelen. Tevreden briest ze een paar keer achter elkaar.

'Goed gewerkt, hoor,' zegt Tirza en ze geeft haar nog een klopje op de hals. 'Als je volgende week op wedstrijd net zo loopt als vandaag, krijgen we vast twee winstpunten. Dan mogen we een klasse hoger starten. Adelinde, je krijgt concurrentie!' Tirza loopt langzaam terug naar de stallen. Het is prachtig, warm weer. En nu een cola, denkt ze. Mijn keel is gortdroog geworden door die stoffige bak. Tirza speurt het terrein af. Waar is Annemarie?

Annemarie is de eigenaresse van stal De Witte Hoeve, waar Tirza een box huurt. Samen met haar man Kees zorgt Annemarie voor zo'n twintig pensionpaarden. Frisdrank kan alleen worden gekocht wanneer Annemarie of Kees er is. Zij hebben de sleutel van het voerhok, waar de koelkast in staat.

Tirza ziet Annemarie onder de parasol in haar tuin zitten. 'Annemarie, mag ik een cola?' roept Tirza.

Lui staat Annemarie uit haar stoel op. Als ze het tuinhekje achter zich sluit, komt er net een trailer het terrein oprijden.

'Een nieuwe klant,' zegt Annemarie tegen Tirza.

Tirza is haar trek in cola even vergeten. Een nieuw paard op stal is spannend. Wat zal het voor paard zijn? Springen of dressuur? Aan het lawaai in de trailer te horen is het in elk geval een fors uitgevallen paard. Bam bam, trappen tegen de laadklep. Een luid, woedend gehinnik.

Een man stapt snel uit de auto en grijnst naar Annemarie en Tirza. 'Hij moet er snel uit, anders mept hij de klep kapot,' zegt hij. 'Hij is de hele reis onrustig geweest. Misschien voelt hij dat hij van stal

verandert.'

Annemarie loopt naar de trailer toe om te helpen. Even later komt er een grote vos de laadklep aflopen. Attent kijkt hij in het rond en hij hinnikt een paar keer uitdagend.

'Halling mag wel in de paddock, meneer Zoer,' zegt Annemarie. 'Dan kan hij wennen aan zijn nieuwe omgeving. Tirza, wijs jij de weg even? Ik kom er zo aan.'

Wat een paard, denkt Tirza als ze Halling ziet bewegen. Met trots gebogen hals draaft hij snurkend over het zand.

'Wat loopt hij mooi,' zegt Tirza bewonderend tegen meneer Zoer. 'Zeker een goeie in de dressuur?'

'Dressuur? Wat is dat voor een vies woord?' zegt meneer Zoer. 'Dressuur is geen sport. Het ene jurylid vindt iets een vier waard waar een ander een acht voor geeft. Dat deugt van geen kant. De enige echte paardensport is de springsport. Alles recht voor z'n raap. Een balk eraf betekent vier strafpunten. Klaar af uit, geen discussie over mogelijk.'

'O,' zegt Tirza, die niet zo snel iets anders weet te zeggen. 'Maar jij rijdt zeker dressuur?' Met felle ogen kijkt meneer Zoer haar aan.

Tirza knikt verschrikt.

'Dan zou ik er maar snel mee stoppen. 't Is een corrupte zoi, die hele dressuurwereld. Neem nou mijn zoon Daniël. Hij moest een winstpunt in de dressuur halen voordat hij kon gaan springen. Hoe vaak hij wel niet heeft moeten rijden voordat hij er eentje had... Ik denk wel twintig keer.'

Meneer Zoer jaagt Halling van het hek weg. De vos draaft met grote passen naar de andere kant van de paddock. Daar staat hij stil en hinnikt naar Jamella, die achter in het land staat.

'Toen Daniël ging springen, viel hij direct in de prijzen,' gaat meneer Zoer verder. 'Drie jaar geleden kreeg hij zijn eerste paardrijles. Nu springt hij al in het Z. Talent verloochent zich niet bij het springen. Over een jaartje of wat springen we internationaal.'

'Als zijn benen niet versleten zijn,' zegt Tirza, die nu ook haar woordje klaar heeft. Ze heeft het helemaal niet op springen.

Meneer Zoer wijst naar Halling. 'Dat paard is tien jaar en gaat al sinds zijn vierde bijna elke week mee op concours. Hij heeft nog

nooit iets gemankeerd. We hebben hem nu drie jaar en hij wordt alleen maar beter. Maar dat komt natuurlijk omdat Daniël hem rijdt. Die jongen wint alles. Een natuurtalent!'

Tirza draait zich van de man af. Zonde van mijn adem om met hem in discussie te gaan, denkt ze. Op de rijvereniging lopen ook van dergelijke types rond. Klaar af uit, einde van elk gesprek.

Halling blijft hinniken naar Jamella en uiteindelijk komt ze naar de paddock toe. Even kennismaken met die nieuwe, zie je haar denken. Halling draaft onmiddellijk naar haar toe en ze snuffelen aan elkaar. Halling hinnikt zachtjes en Jamella begint opgewonden te piepen. Beide paarden slaan met hun voorbeen uit. Halling draaft met zwevende benen van haar weg en komt dan terug. Hij kromt zijn hals en hinnikt zachtjes. Nog een keer snuffelen ze aan elkaar en weer wordt er gepiept en met de voorbenen geslagen. Hallings been gaat rakelings langs de ijzeren stang van de paddock.

'Haal Jamella maar uit de wei voordat er ongelukken gebeuren,' zegt Annemarie, die net aan komt lopen. 'Volgens mij vinden ze elkaar een beetje te leuk.'

Tirza strubbelt tegen: 'Jamella staat er net in.'

Annemarie knikt ongeduldig. 'Ja, en morgen mag ze er weer in. Ik wil geen ongelukken op dit terrein.'

Met tegenzin haalt Tirza Jamella's halstertouw. Haar paard vindt het heerlijk in de wei. Als ze hele dagen op stal staat, wordt ze zuur. Waarom laat Annemarie Halling niet uit de paddock halen? denkt Tirza. Wat een macho! Hij lijkt precies op zijn baas, die meneer Zoer. Wat voor een type zal zijn zoon - hoe heet ie ook al weer, o ja, Daniël het natuurtalent - eigenlijk zijn?

2. Raar geklets

De volgende dag is Tirza vroeg op stal. Het is zondag en het weerbericht heeft een drukkende dag beloofd met onweer toe. Na het rijden zet ik Jamella in de wei, heeft Tirza zich voorgenomen. Dan is ze de rest van de dag buiten. Ook al staat Halling weer in de paddock, Jamella gaat de wei in. Al moet ik er hoogstpersoonlijk tussenin blijven staan.

Terwijl ze haar fiets tegen de muur zet, kijkt Tirza naar de bak. Tussen de beplanting door ziet ze een grote vos draven. O, dat is Halling. Als hij gereden heeft, hoeft hij vast niet meer in de paddock. Mooi zo.

Nieuwsgierig loopt Tirza naar de bak toe. Hoe zal die Daniël eruitzien?

Hallings ruiter stopt als hij Tirza ziet. 'Hoi, ik ben Daniël Zoer en dit is Halling,' stelt hij zich voor. 'Heb jij hier ook een paard staan?' Tirza knikt. 'Mijn paard heet Jamella.' Ze staart de jongen aan. Hoe oud zal hij zijn? Hij lijkt wel twintig. Lang en slank en met zwart krulletjeshaar, dat tot op zijn schouders hangt. Heel donkerbruine ogen, die hij neerslaat nu ze zo naar hem kijkt. Heeft ze te veel gestaard?

Hij is knap, té knap, denkt Tirza. Type hartenbreker met een meisje voor elke dag. Zo'n surfknul, waar alle meiden uit haar klas voor zouden vallen. Maar absoluut geen paardrijtype. Te, te... schoon, ja hij is te schoon, te tandpasta. Wie rijdt er nou met een spierwit T-shirt en een lichtgele rijbroek? Daarmee kun je geen paard poetsen, geen stal uitmesten. Nee, helemaal geen paardrijtype. Maar wat wil je, hij rijdt pas drie jaar! Zijzelf rijdt al bijna tien jaar. Eindeloos heeft ze om een paard moeten zeuren. En er zelf voor moeten sparen! Daniël heeft Halling natuurlijk zomaar van zijn rijke papa gekregen. Tirza wil doorlopen, maar Daniël heeft nog een vraag.

'Wat rijd je met Jamella, dressuur?' O, nu wil hij natuurlijk vertel-

len dat hij al in het Z springt, denkt Tirza. Nou, die kans geef ik hem mooi niet. 'Ik hoef nog maar twee winstpunten voor de Z,' zegt Tirza kortaf en ze loopt weg. Inwendig windt ze zich op. Die knul is net zo verwaand als zijn vader. Komt pas kijken in de paardenwereld en vindt zichzelf heel wat omdat hij Z rijdt. Nou, zij rijdt ook binnenkort in de Z, hoor. En dat heb ik dan helemaal zelf gedaan, denkt Tirza. Want ik heb Jamella zelf aangereiden. Ze kon helemaal niets toen ik haar kreeg. Ze had zelfs nog nooit een zadel op gehad. Daniël heeft gewoon een duur paard gekocht, dat alles al kon. Zo kan iedereen het.

Tirza pakt Jamella's zadel uit haar kast in de zadelkamer. Even twijfelt ze. Ze heeft dressuur op haar programma staan, vanwege de wedstrijd van volgende week. Ze wil de proefjes een paar keer doornemen. De rest van de week heeft ze weinig tijd met al haar huiswerk. Maar kan ze wel in de bak rijden samen met die Halling?

Als ze de stal wil uitlopen met Jamella, staat Teunke voor haar neus. Teunke verzorgt de paarden van meneer Sloots. Hij heeft hier een tweespan Friezen staan. Met een van de twee rijdt Teunke in de les van de vereniging. Tirza en zij gaan er altijd samen heen.

'Hij is zeventien,' fluistert Teunke. 'Wat een hunk, hè?'

'Hè?' zegt Tirza, al weet ze donders goed over wie Teunke het heeft.

'Daniël!' zegt Teunke. 'Hij is zeventien, maar twee jaar ouder dan wij. Ik dacht dat hij veel ouder was.'

'Wat maakt het nou uit hoe oud hij is?' vraagt Tirza.

'Hij rijdt Z-springen.' Teunke kijkt dromerig voor zich uit. 'Goed, hè?'

'Halling is Z-springen,' verbetert Tirza haar. 'Daniël is met hem meegelift. Hij rijdt pas drie jaar. Hij kan zelf echt geen paard aanrijden of zo. Ik vraag me zelfs af of hij ooit op een ander paard heeft gereden dan op Halling.'

Teunke lijkt Tirza niet te horen. 'Hij wil me helpen met Joppe,' zegt ze. Joppe is de Fries waar Teunke op rijdt. Ze heeft behoorlijk wat problemen met de ruïn, die erg sterk is.

'De lamme helpt de blinde,' mompelt Tirza.

'Hè?'

'Ik zei: fijn voor je.' Tirza duwt Teunke opzij. 'Mag ik er nu langs? Ik wil mijn paard, dat ik overigens zelf heb aangereden, even trainen. Dan ben ik misschien volgende week ook Z. De Z van zelfbereikt!'

Teunke glimlacht en droomt verder.

Verloren voor de normale wereld, denkt Tirza op weg naar de bak. Teunke heeft zich laten inpalmen door een paar zwarte krullen en wat vage beloftes. Nou, dat zal mij niet gebeuren!

Halling begint te hinniken als hij Jamella ziet. Jamella hinnikt terug. Tirza geeft een rukje aan de teugel.

'Stel je nou niet zo aan. Straks mag je de hele dag hinniken naar andere paarden, maar nu moet je naar mij luisteren.'

Jamella is totaal niet bij de les. Ze verzet zich tegen de teugel en probeert voortdurend Halling in de gaten te houden.

'Doe nou eens normaal,' zegt Tirza geïrriteerd en ze drukt haar linkerkuits in Jamella's buik. Jamella gooit haar hoofd omhoog en slaat met haar achterbeen naar Tirza's spoor.

'Wat een klier ben je vandaag,' zegt Tirza en ze geeft Jamella maar even de vrije teugel. Bij dressuur gaat het om ontspanning, maar Jamella is gespannen als een veer. Waarom reageert ze zo belachelijk op Halling? Tirza ziet dat Halling Jamella ook steeds in het oog houdt. Maar hij doet toch braaf zijn oefeningen. Rare oefeningen trouwens voor een springpaard, vindt Tirza. Eerder Z-dressuur dan Z-springen. Daniël zit ook als een dressuurruiter, met hele lange beugels en een kaarsrechte zit.

Terwijl Tirza Daniël volgt, kijkt Jamella naar Halling. Als hij langsdraaft, hinnikt hij zachtjes. Jamella's oren schieten van voor naar achteren. Dan begint ze weer te piepen en met haar hoofd op en neer te slaan.

Daniël rijdt onverstoord verder.

Ziet hij dan niet wat hij doet, denkt Tirza. Hij rijdt veel te dicht langs ons. Zo langzamerhand moet hij toch eens uitgereden zijn. Hij is toch al meer dan een uur bezig?

'Ga nou eens gewoon door,' zegt ze tegen Jamella en ze geeft weer een peut met haar spoor. Jamella bokt en springt in galop aan. Daniël staat in het midden van de bak stil.

Ah, hij gaat afstijgen, dan kan ik eindelijk beginnen, denkt Tirza. Ze maakt de teugels op maat. Maar Daniël stijgt niet af. Hij blijft op zijn paard zitten en zijn ogen volgen Tirza.

'Ze is niet makkelijk tot ontspanning te rijden, hè?' zegt hij.

Tirza hapt naar adem. Hij is toch niet van plan zich met haar te gaan bemoeien, hè? Dat moet er nog bij komen. Waarom dondert hij niet op?

'Volgens mij reageert ze nogal op Halling.'

Nou, die jongen kan nog eens een open deur intrappen, denkt Tirza.

'Knap van je dat je dat ziet,' zegt ze. De ironie in haar stem schijnt hem te ontgaan.

'Halling is nogal een macho,' zegt Daniël, terwijl hij zijn paard tussen zijn oren kriebelt. De ruïen schudt met zijn hoofd en slaat speels een voorbeen uit.

'Je meent het,' zegt Tirza.

'Hij is pas gecastreerd toen hij vijf jaar was. Daarom heeft hij nog veel hengstenmanieren. Dat voelt zo'n merrie natuurlijk. Hoe oud is ze?'

'Acht.'

'Ah, op het toppunt van haar vruchtbaarheid. Die is op zoek naar een hengst.'

Wat een raar geklets, denkt Tirza. Ons eerste gesprek en alles draait al om seks. Wat een manier om met meisjes om te gaan. Nou, zijn bedoelingen zijn wel duidelijk. Hij lijkt precies op die Halling van hem. Macho nummer twee, o nee, nummer drie. Papalief was al nummer een. Zonder iets te zeggen, rijdt Tirza de bak uit.

3. Gebroken teugel

In de week die volgt ziet Tirza Daniël geen enkele keer. Tirza gaat altijd direct uit school rijden. Daniël rijdt 's avonds na het eten, vertelt Teunke. Van haar krijgt Tirza ook te horen dat bijna alle meisjes van stal hun rijtijden naar de avond hebben verplaatst. Daniël rijdt nooit alleen in de bak. Elke avond wordt het drukker.

'Ze zijn allemaal verliefd op hem,' zegt Teunke. 'Maar ze maken geen kans, hoor. Hij valt echt niet op een meisje van twaalf of dertien, toch? Wij zijn de enigen van vijftien. Wat vind jij van Daniël?'

'Al zou hij de laatste jongen in de wereld zijn,' zegt Tirza, 'dan zou ik hem nog niet moeten.'

'O,' zegt Teunke beduusd. Aan de ene kant is ze opgelucht dat Tirza geen concurrente is. Maar aan de andere kant... Tirza praat over Daniël alsof hij een monster is!

'Voor mijn part heeft hij iets met de hele stal,' zegt Tirza. 'Zolang ik Jamella maar kan rijden. En ik kan haar prima rijden als Halling niet in de weg loopt.'

Teunke gaat weg en Tirza kijkt haar hoofdschuddend na. Moet ze Teunke uitleggen wat voor type Daniël is? Of kan ze er beter zelf achter komen? Net als Tirza een paar maanden geleden.

Het was zo mooi begonnen met Dave. Kerstdisco op school. Zij vond hem superknap, een absolute hunk. Ze was al maandenlang verliefd. Hij vond haar leuk, zei hij. Disco, dansen, zoenen onder een lantaarnpaal.

'Ga je volgende week zaterdag mee uit?'

'Ja, cool.'

Naar de disco in de stad. Dansen en weer zoenen bij het afscheid. Zij was knalverliefd. Hij was ook gek op haar, zei hij. Maar ze mocht het aan niemand vertellen, want hij was nog niet vrij. Hij moest het nog uitmaken met Karlijn. Dat was niet eenvoudig, want hij wilde Karlijn niet kwetsen. Hij zou het langzaam afbouwen, zei

hij.

De volgende zaterdagavond weer naar de disco en de week erna weer. Nee, hij was nog aan het afbouwen met Karlijn. Een maand later nog steeds.

En toen werd zij ineens afgebouwd. Eerst naar de vrijdagavond en daarna naar de zondagmiddag. Er was een nieuw meisje voor de zaterdagavond, merkte ze toen ze met haar vriendin Nelleke naar de disco ging. En Karlijn bleek naar de vrijdagavond gepromoveerd. De aanhouder wint.

Dave had nooit meer contact gezocht toen ze niet kwam opdagen op die zondagmiddag. Of was haar middag al meteen opgevuld? Werd er weer een meisje afgebouwd of gepromoveerd? De bedrieger. Zeggen dat hij meisjes niet wilde kwetsen en dat aan de lopende band doen.

Nooit meer zo'n knappe jongen, heeft Tirza zich voorgenomen. Nooit meer een knul met een harem. Of beter nog, helemaal nooit meer een knul.

Als Tirza zaterdagmorgen op stal komt, ziet ze dat Halling wordt ingeladen. O, Daniël heeft blijkbaar ook een wedstrijd. Logisch natuurlijk. Zijn vader had toch gezegd dat Halling elke week op concours ging? Dan gaat Tirza aan de slag. Zij heeft ook een wedstrijd vandaag. Jamella moet gepoetst en ingevlochten worden. Haar ouders komen zo met de trailer.

Het concoursterrein is groot. Er zijn wel zestien dressuurringen en drie springparcoursen. Jamella begint luidkeels te hinniken als ze het terrein oprijden. Dat doet ze altijd. Op concours gaan vindt ze spannend. Tirza gaat zich melden bij het secretariaat. Haar vader en moeder ontfermen zich over Jamella. Als Tirza terugkomt, staat Jamella al opgepadeld naast de trailer. Ze draait nerveus heen en weer en hinnikt om de paar seconden.

'Ik ben bang dat ze hengstig wordt,' zegt Tirza's moeder.

'Dat kan niet,' zegt Tirza. 'Ze is twee weken geleden pas hengstig geweest. Weet je wel, toen ik dacht dat ik het verpest had en toch tweede werd?'

'Hmm, ik hoop dat ik ongelijk heb,' zegt haar moeder en ze geeft Tirza het hoofdstel aan. Tirza legt eerst de teugels over Jamella's hals, doet dan haar halster af en wil het bit indoen. Normaal blijft

de merrie altijd rustig staan. Normaal doet ze haar mond al open voor het bit. Maar nu springt ze achteruit en rukt zich los. Tirza heeft het hoofdstel nog in haar hand. De teugel is gebroken. Verbijsterd ziet ze hoe Jamella tussen de trailers door weggaloppeert.

4. Een verliefd paard

Tirza gooit het hoofdstel op de grond en rent haar paard achterna, op de voet gevolgd door haar vader.

'Paard los!' roept hij.

Tirza houdt haar hart vast. Overal stappen ruiters op hun paarden tussen de trailers door. Als er maar geen ongeluk gebeurt.

'Paard los!' schreeuwt Tirza in paniek.

Verschillende mensen proberen Jamella tegen te houden. De merrie ontwijkt iedereen behendig en lijkt precies te weten waar ze heen wil. Ineens staat Jamella uit zichzelf stil. Ze gooit haar hoofd omhoog en hinnikt vragend. Vanuit de trailer komt snel antwoord. Tirza herkent de trailer van de familie Zoer. Wat doen die nou hier? O ja, Daniël had ook een wedstrijd. Waarom uitgerekend hier? Hoe wist Jamella dat Halling in deze trailer stond?

Meneer Zoer heeft al een halster gepakt en loopt naar Jamella toe.

Daniël staat met een grote beker in zijn hand. Hij kijkt stomverbaasd naar Jamella. 'Ze is verliefd op Halling,' zegt hij dan.

'Dat zou wereldnieuws zijn, een verliefd paard,' zegt zijn vader.

'Wat een gekke knol, om zich los te rukken en aan de ren te gaan. Zoiets heb ik nog nooit gezien.'

Tirza staat te trillen op haar benen. Ze kan wel janken. Ze moet eigenlijk zo de ring in. Jamella ziet er niet uit. Ze zweet van de hitte en de opwindning. Een paar vlechtjes hangen los over haar manenkam. Het zadel ligt hartstikke scheef. Ze was nog niet eens aangesgeld.

'Ik ben nooit op tijd in de ring,' zegt ze als ze op haar horloge ziet hoe laat het is. 'Ach barst, ik heb er ook helemaal geen zin meer in.' Ze pakt Jamella over van meneer Zoer. 'We gaan naar huis,' zegt ze nijdig tegen haar paard.

Haar moeder komt aanlopen met het hoofdstel. 'De teugel is stuk,' zegt ze.

'Maakt niet uit, ik haal het toch niet meer,' zegt Tirza. 'Laten we maar inpakken.'

'Ik heb wel een teugel voor je,' zegt Daniël meteen.

'Ik rijd niet met een springteugel,' zegt Tirza.

'Ik bedoel mijn eh... een dressuurteugel,' zegt Daniël.

Tirza's moeder loopt met hem mee. Haar vader legt het zadel recht en singelt het aan. Daniëls moeder maakt weer nette vlechtjes van Jamella's manen. Een minuut later staat het paard voor haar klaar.

Daniël helpt Tirza met opstijgen en loopt met haar mee naar het inrijterrein. Hij houdt Jamella bij de teugel vast, want ze probeert weer om te keren. Ze hinnikt een paar keer achter elkaar. Het antwoord van Halling volgt snel.

Tirza schaamt zich rot. Ze heeft haar paard niet onder controle, wat erg! Ze rijdt bijna zware dressuur en ze heeft haar paard niet onder controle!

Als Tirza mag starten, staat de hele familie Zoer naar haar te kijken. Waarom donderen ze niet op met die stomme Halling en hun vette beker, denkt Tirza kwaad. Ik heb nu echt geen behoefte aan pottenkijkers. Ik ben al blij als ik Jamella binnen de letters houd.

Meneer Zoer steekt zijn duim omhoog als ze langsrijdt.

Tirza kijkt de andere kant op en probeert zich te concentreren. Haar moeder begint het proefje voor te lezen. 'A-X binnenkomen in arbeidsdraf. Bij X halthouden en groeten...'

Tirza probeert Jamella zo recht mogelijk binnen te rijden. Iets voor X wil ze een nette overgang naar het halthouden maken.

Jamella staat abrupt stil en begint direct achterwaarts te lopen.

Shit, dat is een drie, denkt Tirza en ze geeft Jamella een schop met haar sporen. Jamella galoppeert voorwaarts. Een vette twee, denkt Tirza. Als ik zo doorga, krijg ik een verliespunt aan mijn broek. Dan kunnen we weer van voren af aan beginnen. Ze probeert minder zwaar in te werken en de volgende oefeningen gaan redelijk. Maar in de middengalop gaat het weer mis. Jamella stuift weg en is nauwelijks terug te krijgen. Met flink wat trekwerk houdt Tirza haar net binnen de letters. Ze is opgelucht als het proefje achter de rug is.

'Zeg het andere proefje maar af,' zegt Tirza tegen haar moeder. 'Ik

weet niet wat er aan de hand is, maar ik kan er niet aan rijden. Ze loopt door de teugel en door mijn benen. Ik word er niet goed van.'

'Ze is gewoon hengstig,' zegt Tirza's moeder. 'Ze is altijd gespannen als ze hengstig is.'

De familie Zoer komt aanlopen. Daniël kijkt haar meewarig aan.

'Jammer joh,' zegt zijn vader vrolijk. 'Ik heb natuurlijk geen verstand van dressuur. Maar ik denk dat je die beker wel op je buik kunt schrijven.'

Ja hoor, peper het maar lekker in, denkt Tirza. En nu krijg ik natuurlijk te horen hoe fantastisch Daniël heeft gereden en dat zijn beker niet te tillen is. Nou, daar wacht ik niet op, hebben jullie pech! Ze rijdt snel door.

Tirza heeft inderdaad slechte punten. Maar gelukkig ondanks een twee en een paar drieën en vieren geen verliespunt, net niet.

Haar moeder probeert haar te troosten. 'Je bent zo snel gegaan de afgelopen tijd. Je moet ook kunnen accepteren dat het een keer wat minder gaat. Volgende keer beter, zullen we maar zeggen.'

'Jamella is verliefd op die stomme Halling,' zegt Tirza boos. 'Daarom wil ze ineens niet meer lopen. Ik kan eraan rijden wat ik wil, maar het interesseert haar geen zier. Ze wil alleen maar bij dat idiote beest zijn.'

'Een paard kan niet verliefd zijn,' zegt haar vader. 'Je moet niet altijd menselijke eigenschappen aan paarden toedichten.'

'Ze is hengstig of ze is het aan het worden,' zegt haar moeder. 'Dat is overduidelijk. Maar bij de vorige wedstrijd was ze ook al hengstig. Misschien is er iets met haar hormonen aan de hand. Ik zal maandag de dierenarts laten komen.'

Tirza haalt haar schouders op. Ze gaat niet tegen haar moeder in, ook al is ze het niet met haar eens. Als Jamella hengstig was geweest, hadden ze dat wel gezien. Hengstige merries plassen de hele tijd en dat doet Jamella niet. Jamella is verliefd!

5. Luddevuddu

Als Tirza de volgende dag op stal komt, ziet ze Halling buiten staan. Daniël is hem aan het afspuiten. Om hem heen staan drie meisjes van stal. Te kijken hoe hij Hallings linkerachterbeen natmaakt.

Daniël heeft het helemaal voor elkaar, denkt Tirza geïrriteerd. Een harem van drie meisjes. Vier, corrigeert ze zichzelf als ze Teunke met een volle kruiwagen uit Hallings stal ziet lopen. Teunke zet de kruiwagen naast Tirza neer.

'Ik heb Hallings stal maar even uitgemest,' zegt ze.

'Ik zie het.'

Teunke knikt naar de andere meisjes. 'Beter dan hem maar voor de voeten te lopen,' fluistert ze.

'Ja, dan zou je een voetveeg zijn,' zegt Tirza.

Teunke knikt instemmend. 'Ik dacht, laat ik iets nuttigs doen.'

'Ja,' zegt Tirza. 'Ga gerust door met Jamella's stal. Dan voel je je vast nog nuttiger!'

Teunke schudt haar hoofd. 'Ik moet Joppes stal ook nog doen, ik doe het alleen voor Halling. Hij heeft een dik been, zielig hè?'

'Ja, dat krijg je van het springen.' Tirza praat expres zo hard dat Daniël het kan horen. 'Als je wilt dat de benen van je paard stukgaan, moet je vooral gaan springen.'

Daniël kijkt beledigd op. 'Dit heeft niets met springen te maken,' zegt hij. 'Hij was helemaal goed toen hij de wagen op ging. Volgens mij heeft hij zijn kogel in de trailer verdraaid toen Jamella zo naar hem stond te hinniken.'

'Je was buiten toen Jamella bij jullie trailer stond,' zegt Tirza met rode kleur. 'Ik zie je daar nog staan met die stomme beker in je hand. Hoe kon je dan zien wat er in de trailer gebeurde? Je wilt de schuld zeker op mij schuiven, hè?'

Daniël keert haar demonstratief de rug toe. Hij richt de waterstraal weer op Hallings dikke kogel.

Tirza loopt naar hem toe. 'Jullie zullen wel te snel hebben gereden,' zegt ze. 'We gingen gelijk weg van het concoursterrein. Toen wij hier aankwamen, stond Halling al lang en breed op stal.'

Daniël schudt even met zijn hoofd en gaat door met zijn werk.

Het kan Tirza niet schelen dat hij haar negeert. Zij wil toch haar zegje doen.

'Je moet de bochten heel langzaam nemen. Anders kan hij zijn evenwicht niet bewaren,' zegt ze. 'Maar jullie weten natuurlijk niets van paarden. Jullie hebben een duur leerpaard aangeschaft en winnen prijzen omdat Halling het kan. Maar dat betekent nog niet dat jij een paard kunt aanrijden of zo.'

'Misschien kun jij ook beter een leerpaard kopen,' zegt Daniël. 'Dan zit je wat vaker in de prijzen en hoef je je niet op een ander af te reageren. Sinds ik hier sta, doe je al onaardig tegen me. Als ik je probeer te helpen, zeg je gewoon niets of je zit te nukken. Ik kan er toch niets aan doen dat jouw paard verliefd is op het mijne? Of vind je dat dat mijn schuld is? Wil je dat ik mijn excuus aanbied of zo?'

'Ik wou dat je een andere stal opzocht,' zegt Tirza. 'Sinds jij hier bent, is er alleen maar onrust.' Kwaad loopt ze weg.

'En?' vraagt Tirza maandagmiddag. 'Wat zei de dierenarts?'

'Jamella is niet hengstig en met haar hormonen is zo te zien niets aan de hand,' zegt Annemarie. 'Ze stond juist hartstikke rustig op stal. Ik denk dat je de laatste tijd te veel wedstrijden hebt gereden. Sommige paarden raken daarvan in de stress. Ik zou maar eens een tijdje rustig aan doen. Lekker buiten rijden en zo.'

'Het komt door die Halling,' zegt Tirza. 'Sinds hij op stal staat, is ze gespannen. Ze vindt het juist leuk om op wedstrijd te gaan.'

Annemarie haalt haar schouders op. 'Ik ben geen paardenpsychiater. Maar je probleem is opgelost, in elk geval voor een poosje. Halling is net ter observatie naar de dierenkliniek gegaan. De dierenarts vertrouwde zijn dikke kogel niet. Hij wil foto's maken.

Blij toe, denkt Tirza. Dan kan ik nu weer eens echt oefenen. Opge-
lucht gaat ze naar stal om Jamella te zadelen.

Jamella staat met een hangend hoofd triest voor zich uit te kijken.

Ze reageert niet op Tirza. Haar hooi ligt onaangeroerd op de grond. Tirza kijkt in haar voerbak en ziet dat ze ook haar lunch niet heeft opgegeten. Shit, eindelijk dacht ik weer normaal te kunnen rijden en dan krijgen we dit, denkt Tirza. Even later slaat haar irritatie om in bezorgdheid. Jamella zal toch geen koliek hebben? Kijkt ze naar haar buik? Schraapt ze met haar voorbeen over de grond? Nee.

Tirza legt haar oor tegen Jamella's buik aan. Ze hoort behoorlijk wat gerommel. Geen tekenen van koliek. Heeft ze misschien koorts? Tirza rent naar Annemarie, die gelijk met haar meekomt met een thermometer.

'Geen verhoging,' zegt Annemarie even later. Ze bevoelt en beklopt het paard helemaal, maar kan niets vinden.

'Misschien is het te warm op stal,' zegt ze. 'Zet haar maar even in de wei, kijken hoe ze daar is. Anders moeten we de dierenarts maar weer bellen.'

In de wei staat Jamella ook alsof ze haar laatste oortje heeft vernoopt. Ze eet geen gras, maar blijft met een hangend hoofd naast de paddock staan.

'Ik bel de dierenarts,' zegt Annemarie. 'Dit is niet normaal.'

Tirza gaat naast haar paard zitten. Ze voelt zich bezorgd en bang. Wat is er met Jamella aan de hand?

Vanaf het weiland heeft Tirza zicht op de weg die naar de stal voert. In de verte ziet ze een trailer aan komen rijden. Plotseling komt er leven in Jamella. Ze rent luid hinnikend naar de rand van het weiland. Trillend van opwinding kijkt ze naar de trailer. Haar staart steekt parmantig in de lucht.

Het paard in de trailer beantwoordt haar gehinnik. Direct daarop zakt Jamella's hoofd weer omlaag. Alle leven is uit haar verdwenen. Tirza weet ineens wat er aan de hand is. Jamella dacht dat het Halling in de trailer was. Ze mist Halling!

De dierenarts onderzoekt Jamella uitgebreid.

'Ik kan zo direct niets vinden,' zegt hij. 'Ze heeft geen haken op haar kiezen, waardoor ze niet kan eten. Ze is ook niet koliekerig of zo. Haar hart en longen klinken goed. Het enige dat ik nog kan bedenken is dat ze een virus onder de leden heeft. Ik zal wat bloed

afnemen en naar het lab sturen.'

'Heeft u wel eens van een verliefd paard gehoord?' vraagt Tirza als hij zijn koffer inpakt. 'Volgens mij is ze verliefd op Halling, die vos met die dikke kogel. En nu hij weg is, heeft ze liefdesverdriet.'

De dierenarts begint te lachen. 'Een merrie is altijd verliefd als ze hengstig is. Een of twee dagen, dan is de liefde weer over. Maar nu is ze niet hengstig en dus ook niet verliefd. Maar misschien ben jij zelf een beetje verliefd?' Hij kijkt haar plagend aan.

'Zeker weten van niet!' zegt Tirza boos.

Annemarie, die er al die tijd bij heeft gestaan, neemt het tot Tirza's verrassing voor haar op. 'Ik begin toch in die verliefdheid te geloven,' zegt ze peinzend. 'Meneer Zoer belde net op om te zeggen dat Halling ook niet wil eten in de dierenkliniek. Dat hij om die reden vanavond terugkomt naar stal. De foto's maken ze vanmiddag nog.'

'Als dat zo is, moet je de televisie laten komen,' zegt de dierenarts. 'Twee verliefde paarden, dat is een stuk leuker dan al die oorlogsbeelden. Wanneer is de trouwerij? Ook leuk voor een televisieprogramma.' Lachend loopt hij de stal uit. Dan draait hij zich nog even om.

'Als het bloedonderzoek niets oplevert, stellen we de diagnose luddevuddu, oké? Dan is het alleen nog zoeken naar de juiste behandeling. Misschien een relatietherapeut?'

Tirza steekt haar tong naar hem uit.

6. Uitgehongerd

Na het eten gaat Tirza terug naar De Witte Hoeve. Jamella staat nog steeds treurig op stal. Annemarie wijst naar de volle voerbak. 'Ik heb er maar niets bijgedaan,' zegt ze. 'Als ze wel weer gaat eten, krijgt ze te veel ineens binnen.'

Een kwartier later komt de trailer van de familie Zoer het erf oprijden. Halling maakt een enorm kabaal. Hij hinnikt keihard en trapt voortdurend tegen de klep.

Daar zal zijn dikke kogel niet dunner van worden, denkt Tirza. Jamella steekt haar hoofd naar buiten, hinnikt ook een paar keer achter elkaar en begint te dribbelen. Weg is haar ongeïnteresseerdheid, haar triestheid.

Halling wordt uitgeladen. Zoals altijd laten ze hem los over de laadklep naar achteren komen. Maar deze keer kan Daniël het halstertouw niet pakken. Halling is sneller beneden dan anders, draait zich vlug om en galoppeert weg. Voor Jamella's stal maakt hij zich groot. Met opgeheven staart danst hij een rondje. Dan doet hij een uitval naar Joppe, die naast Jamella staat. Met opengesperde muil en zijn oren plat in zijn nek springt hij naar de ruïntoe. Joppe deinst snel terug. Halling hinnikt triomfantelijk en gaat weer voor Jamella staan. Ze snuffelen aan elkaars neus. Halling hinnikt opgewonden en Jamella begint weer te piepen en te slaan met haar voorbeen.

Tirza rent snel naar Halling toe om hem weg te trekken, maar Daniël is haar voor. Hij kijkt Tirza niet aan als hij zijn paard pakt. Daniël's harem wacht hem op bij Hallings stal. Tirza kan meeluis-teren als hij vertelt wat er met zijn paard aan de hand is.

'Gewoon een verdraaide kogel, er was niets op de foto's te zien. We moeten een paar dagen stappen tot de zwelling weg is en dan kunnen we langzaam weer beginnen.'

'Wilde Halling niet eten op de kliniek?' vraagt Teunke.

'Hij eet alleen zijn speciale granenmix,' zegt Daniël. 'De biks van de kliniek was hem te min. Halling is een verwend paard.' Terwijl Tirza luistert, begint Jamella te eten. Ze neemt een enorme hap uit de voerbak. Terwijl de granen uit haar mond vallen, loopt ze naar de deur om naar buiten te kijken. Dan gaat ze terug naar de voerbak voor de volgende hap. Het lijkt wel of ze uitgehongerd is.

'Het lijkt wel of hij uitgehongerd is,' hoort Tirza Teunke zeggen. Ze heeft het over Halling.

Ik moet toch eens met Daniël gaan praten, denkt Tirza. Hij denkt dat het ligt aan het voer, maar dat is niet zo. Halling is ook verliefd op Jamella. Stel dat de een iets overkomt, hongert de ander zich dan dood? Dat kan toch niet?

Daniël wordt voortdurend door de meisjes van stal omringd. Ze poetsen Halling voor hem, stappen met hem aan de hand en lopen maar te slijmen en te kirren. Tirza wordt er beroerd van als ze al die aandacht voor hem ziet. Het lijkt wel of hij een popster is! Hij mag dan wel knap zijn en zo, maar dit is echt te gek. Hoe moet ze hem alleen te spreken krijgen? Zou hij iets in een van de meisjes zien? vraagt Tirza zich af. Hij doet wel erg aardig tegen Teunke. En ze zijn vaak lange tijd samen in Hallings stal. Zouden ze daar aan het zoenen zijn? Tirza raakt steeds meer geïrriteerd. Straks denkt Daniël nog dat zij achter hem aan zit als ze met hem wil praten. Nou, ze zal heel duidelijk maken dat ze alleen een zakelijk gesprek met hem wil. Het probleem van de verliefdheid van de paarden moet worden opgelost. Voor de rest wil ze niets van hem, helemaal niets.

Pas een week later treft ze Daniël alleen. Hij wil net op Halling weggaan om in het bos te rijden. Hallings kogel is niet dik meer en hij mag langzaamaan weer gaan trainen.

'Daniël, kan ik even met je praten?' vraagt Tirza.

Daniël stopt en kijkt van zijn paard op haar neer.

Tirza voelt zich een heel klein meisje, zo naast dat grote paard. Daniël zegt nog net niet 'wat mot je', maar hij kijkt wel zo. De moed zakt Tirza in de schoenen. Ineens weet ze niet meer zo goed wat te zeggen. Het lijkt al zo lang geleden dat Jamella en Halling niet wilden eten. Beide paarden eten inmiddels weer goed en het

is alsof er nooit iets is gebeurd.

'Eh, ik wilde vragen hoe het met je paard gaat,' zegt ze maar. Daniël ontdooit een beetje. 'Heel goed,' zegt hij. 'Ik mag weer met hem aan het werk. Ik hoop dat ik hem goed krijg voor de provinciale kampioenschappen.'

'Die zijn al over twee weken, dat is veel te snel,' zegt Tirza meteen. 'Je moet niet gaan springen met een paard dat net een dikke kogel heeft gehad. En zeker geen kampioenschap.'

'De dierenarts zegt dat het kan,' zegt Daniël kortaf en hij rijdt weg. Ik heb het weer eens verknald, denkt Tirza. Net nu we een keer gewoon aan het praten waren... Nou ja, wat een onzin, verknald. Alsof ik iets met hem zou willen!

7. Beledigd

Als Tirza met haar paard naar de bak loopt, ziet ze dat Kees er net met de tractor inrijdt. Hij gaat het zand slepen.

Dat kan wel even duren, denkt Tirza. Wat zal ik doen? Jamella weer op stal zetten of in het bos losrijden? Laten we maar naar het bos gaan. Dat is wel lekker voor Jamella.

Dit zou ik vaker moeten doen, denkt Tirza, als ze tussen de bomen door draaft. Wat is het fijn hier. Waarom rijd ik niet vaker buiten? Misschien heeft Annemarie wel gelijk. Ik rijd de laatste tijd alleen maar in de bak. Steeds weer dezelfde oefeningen. Misschien is Jamella daarom zo gespannen en heeft het minder met Halling te maken dan ik denk. Ze neemt zich voor de komende twee weken om de dag buiten te rijden.

'En na de kampioenschappen krijg je een tijdje wedstrijdruist,' zegt ze tegen Jamella. 'Dan starten we pas in het voorjaar in de Z. Nou, zullen we dan nu een galopje maken?' Jamella galoppeert rustig aan.

Goh, die stammetjes hebben ze nog steeds niet weggehaald, denkt Tirza. Langs het pad liggen rijen en rijen boomstammen opgestapeld. Tirza laat Jamella wat sneller galopperen. 'Even het luie zweet eruit,' zegt ze en ze gaat in de beugels staan. Jamella gaat harder en harder galopperen en Tirza spoort haar nog meer aan. Voor een bocht wil ze vaart terugnemen, maar Jamella schudt met haar hoofd en luistert niet naar het bit. 'Hoho,' roept Tirza, die bang is dat ze uit de bocht zullen vliegen, maar Jamella gaat juist harder. Net voorbij de bocht ligt een stapel boomstammen met oranje dekzeil erover gespannen. De punten wapperen een beetje. Jamella wijkt snel uit en Tirza raakt een stijgbeugel kwijt. 'Ho ho,' roept ze. Tirza gaat achteroverzitten en probeert haar voet weer in de beugel te steken. Jamella bokt een keer en nog een keer. 'Shit,' roept Tirza, die haar evenwicht verliest, en nog een keer: 'Shit'. Ze valt van haar paard af en Jamella galoppeert keihard

door.

Tirza blijft even beduusd op de grond liggen. Dan probeert ze haar hoofd te bewegen. Geen pijn gelukkig. Ze ziet ook niet dubbel en is niet misselijk. Geen hersenschudding dus. Ze gaat zitten. Ook dat gaat goed. Haar rechterarm en rechterheup doen pijn, maar ze lijkt niets gebroken te hebben. Tirza staat op en probeert te lopen. Het doet wel pijn, maar het gaat.

Langzaam volgt ze het pad. Met elke pas gaat het lopen beter. De schrik van de val is over, maar nu begint Tirza zich zorgen te maken om haar paard. Ze zijn een eind van De Witte Hoeve verwijderd. Rent Jamella terug naar stal of volgt ze het pad in de richting van de rijksweg? Tirza zoekt in de zakken van haar paardrijbroek, in de zak van haar vestje. Waar is haar mobieltje? O nee, hè, denkt ze. Die heb ik bij de stal laten liggen. Ik zou immers alleen in de bak gaan rijden? Stom, stom, stom! Tirza begint te rennen, maar houdt dat niet lang vol. 'Shit, shit, shit, shit,' zegt ze en ze schopt een tak weg. Ze ziet Jamella al onder een vrachtwagen liggen.

Na een halfuur is Tirza al een behoorlijk stuk opgeschoten. Nog een kwartier, misschien twintig minuten en dan ben ik bij stal, schat ze. Ze is te moe om zich nog zorgen over haar paard te maken. Haar heup en arm beginnen meer pijn te doen en haar voeten knellen in haar leren laarzen.

'Hé!' hoort ze ineens roepen. Ze ziet Daniël op Halling aan komen draven.

'Is alles goed?'

Tirza wil in huilen uitbarsten, zo blij is ze dat ze niet meer alleen is. Maar ze houdt zich in en steekt haar hand op. 'Ik ben mijn paard kwijt,' zegt ze als hij voor haar staat.

'Jamella is naar stal gerend. Ze mankeert niets, dus maak je niet ongerust. Annemarie stapt haar uit. Ze vroeg of ik je wilde zoeken.' Daniël pakt zijn mobiele telefoon uit zijn zak en belt Annemarie dat hij Tirza heeft gevonden.

'Nou, spring maar achterop,' zegt hij tegen Tirza en hij haalt zijn voet uit de beugel. 'Denk je dat het zo lukt?'

'Halling kan toch geen twee mensen dragen?' zegt Tirza. 'Hij heeft net een dik been gehad!'

'Hij had een licht verdraaide kogel, verder niets,' zegt Daniël.

'Houd nou eens op met die eeuwige kritiek. Of weet je het beter dan de dierenarts?'

'Waarom kom je me eigenlijk zoeken,' vraagt Tirza, 'als je toch zo'n hekel aan me hebt?'

'Hoe kom je daar nu weer bij?' zegt Daniël. 'Waarom zou ik een hekel aan je hebben?'

'Nou, jij zei dat ik niet aardig tegen jou was. Maar je bent ook niet aardig tegen mij.'

'Nee, omdat jij niet aardig tegen mij doet.'

'En ik doe niet aardig tegen jou omdat jij niet aardig tegen mij doet.'

Daniël zegt hoofdschuddend: 'Stap je nog achterop of wil je teruglôpen?'

Tirza besluit toch maar te paard te gaan. Ze kan niet meer op haar benen staan. Ze moet haar armen om Daniëls middel slaan om niet van Halling af te vallen. Halling bokt een keer en accepteert dan de vreemde vracht achter het zadel.

Dit is raar rijden, denkt Tirza. Ik lig bijna in spagaat op die dikke paardenrug. Ik lijk wel zo'n middeleeuwse jonkvrouw, die door Robin Hood wordt gered, fantaseert ze even later. Zo van achteren gezien lijkt Daniël op Dave, als ze bij hem achter op de scooter zat. Niet denken aan Dave. En ook niet aan Daniël. Hij is geen haar beter dan Dave.

Daniël zegt niets meer, ook niet als ze op stal zijn aangekomen. Hij is natuurlijk weer beledigd, denkt Tirza.

8. Verkeerd beoordeeld

De twee volgende weken mijden Daniël en Tirza elkaar. Als ze tegelijkertijd op stal zijn, zorgen ze ervoor dat ze niet samen in de bak rijden. Jamella is rustiger geworden. Ze reageert nauwelijks meer op Halling. Zelfs niet als Daniël met Halling vlak langs haar stal loopt. Ze steekt zelfs nuffig haar hoofd in de lucht. Dan moet ze toch hengstig zijn geweest toen Halling hier net was, denkt Tirza. Wat weet de dierenarts ervan? Hij kent Jamella niet zoals ik haar ken. Afijn, ik ben blij dat het over is. Zal ze met de volgende hengstigheid weer zo stom doen? Als ze maar niet hengstig is tijdens de kampioenschappen.

Het is de dag van de provinciale kampioenschappen. Tirza heeft Jamella gepoetst en ingevlochten. Haar zwarte jasje hangt keurig gestoomd aan een hangertje in de auto.

Ook Halling staat klaar voor transport. Teunke heeft hem ingevlochten en het zadel voor Daniël gepoetst.

Tirza laadt Jamella in de trailer en even later kunnen ze weg. Tirza's vader wil de auto starten. De motor slaat echter niet aan. Tirza hoort wat geratel en een hoog gierend geluid. Haar vader probeert het nog een keer. Weer geratel en gegier.

Tirza kijkt haar vader aan. Wat is dit nou?

Haar vader doet de motorkap omhoog. 'Ik hoop niet dat het de distributiesnaar is,' zegt hij. 'Die zou volgende week vervangen worden.'

Meneer Zoer komt ook kijken. Hij schudt zijn hoofd. 'Dat is zeker de distributiesnaar,' zegt hij. 'Heb ik ook een keer gehad.'

'Ik bel de wegenwacht,' zegt Tirza's vader.

'Die slepen je alleen maar naar een garage,' zegt meneer Zoer. 'Zoiets gaan ze echt niet repareren.'

'Kunnen we de auto van opa en oma niet lenen?' vraagt Tirza. Haar vader schudt zijn hoofd. 'Die heeft geen trekhaak.'

'Weet je wat je doet?' stelt meneer Zoer voor. 'Je rijdt met ons

mee. We hebben toch een tweepaardstrailer, dus waarom zullen we moeilijk doen?'

Bah, denkt Tirza. Samen met Daniël op wedstrijd? Daar heb ik echt geen zin in. Maar haar vader heeft al ja gezegd.

Eerst wordt Jamella overgeladen. Halling komt naast haar te staan. De paarden beginnen direct te neuzen en te schreeuwen tegen elkaar.

'Bind ze maar kort vast, zodat ze geen neuscontact kunnen hebben,' zegt meneer Zoer.

Daniël en Tirza staan allebei in de trailer om hun paard vast te maken. Als ze uit de trailer stappen, vermijden ze het elkaar aan te kijken. Ze hebben al die tijd nog geen woord tegen elkaar gezegd. Daarna zitten ze achter in de auto, meneer en mevrouw Zoer voorin. Op de radio is een praatprogramma, maar ze kletsen er gewoon doorheen. Daniël kijkt uit het linkerraam, Tirza uit het rechter.

Tirza doet haar ogen dicht. Ik probeer gewoon te slapen tot we bij de wedstrijd zijn, denkt ze. Ik hoop dat pap en mam op tijd op het terrein zijn. Als opa en oma nu maar wakker zijn. Haar vader zou proberen hun auto te lenen. Door haar oogharen gluurt ze naar Daniël. Als hij had mogen beslissen, zou hij me dan ook hebben meegenomen? vraagt ze zich af. Vast niet. Teunke had hij natuurlijk graag meegenomen. Hebben ze nou wat samen of niet? Nee, denkt ze. Dan was Teunke vandaag toch meegegaan?

Daniël slaakt een diepe zucht. Hij gaat wat zeggen, denkt Tirza. Maar Daniël gaat alleen verzitten. Hij leunt met zijn kin op zijn hand en ziet er triest uit. Tirza heeft de neiging hem aan te raken. Wat doe ik toch belachelijk als ik bij Daniël in de buurt ben, bedenkt ze dan. Misschien vergelijk ik hem te veel met Dave. Hij kwam me toch mooi te paard in het bos zoeken. Het was best romantisch bij hem achterop. Misschien heb ik hem verkeerd beoordeeld. Hij heeft me toch ook zijn dressuurteugel geleend? Wat moet hij trouwens met een dressuurteugel?

Ineens begint meneer Zoer te vloeken. Daniël schiet overeind. Zijn moeder begint te schreeuwen. Tirza spert haar ogen wagenwijd open. Het ogenblik ervoor reden ze nog rustig over een landweggetje. Nu slingert de auto over de weg. Een wiel van de trailer is in

een kuil van de berm terechtgekomen.

'Ik houd hem niet,' zegt meneer Zoer.

Tirza ziet in het spiegeltje dat zijn gezicht knalrood is. Hij trekt uit alle macht aan het stuur. Tirza hoort de paarden tegen de klep aan schoppen. Ze hinniken angstig. Rechts van hen is een brede sloot. De auto gaat er recht op af.

9. De liefde is over

'Nee!' gilt Tirza. Daniël houdt zijn handen afwerend voor zich uit. Meneer Zoer trekt nog een keer uit alle macht aan het stuur. De wagen draait van de sloot af en rijdt schuin over de weg naar de andere berm. Met de trailer slingerend achter hen aan, rijden ze door het prikkeldraad een lager gelegen weiland in. Daar komen ze vast te zitten in de modder. De trailer staat geschaard achter de auto.

Daniël en Tirza zitten een paar seconden verstijfd op de achterbank. Dan springen ze allebei tegelijk uit de auto. Tirza's gym schoenen zuigen zich vast in de modder, maar dat merkt ze nauwelijks. Zij is als eerste bij de trailerdeur, maar ze krijgt hem niet open. Daniël rukt ook aan de deur, maar hij zit muurvast. 'Shit, de deur is ingedeukt, we krijgen hem nooit open,' zegt hij. De paarden maken een enorm kabaal. Ze trekken aan hun halstertouwen en slaan met hun hoeven roffels tegen de klep.

'De klep moet open,' roept Tirza. Ze maken allebei een kant van de klep los en trekken hem naar beneden. De paarden kijken met paniekogen achterom en drukken met hun achterhand tegen de stang aan. Ze trekken als gekken aan de halstertouwen. 'We moeten ze losmaken,' zegt Daniël. 'Maar hoe komen we bij hun hoofden met die kapotte deur?'

'Laat mij maar,' zegt Tirza. 'Ik ben kleiner dan jij. Ik probeer achterlangs te gaan.'

Daniël pakt haar arm vast. 'We kunnen beter op de brandweer wachten,' zegt hij. 'Die kunnen de deur eruit snijden. Je wordt platgedrukt als je de trailer ingaat. Of doodgeslagen. Ik wil niet dat je het doet.'

'Dat duurt te lang,' roept Tirza uit. 'En... hoe denk je dat ze op een snijbrander reageren? Ze zijn nu al zo in paniek. Ze maken zichzelf kapot!'

Meneer en mevrouw Zoer zijn er ook bij komen staan. Met lijkble-

ke gezichten. Meneer Zoer heeft zijn mobiele telefoon in zijn hand, maar zijn handen trillen zo dat hij geen nummer kan intoetsen. Hij geeft het toestel aan zijn vrouw. 'Bel de brandweer maar. Of nee, de wegenwacht. Of moet de politie komen?'

Zijn vrouw geeft de telefoon weer terug. 'Beslis jij maar,' zegt ze en ze begint te huilen.

Tirza gaat op de klep achter haar paard staan. 'Jamella,' roept ze zachtjes. 'Jamella, rustig, ik kom, ga eens opzij.' Ze duwt tegen de linkerbil van haar paard.

Jamella drukt met haar billen tegen de stang aan. De vlecht, die Tirza er met zoveel moeite op heeft gemaakt, schuurt stuk.

Daniël probeert haar achter de stang weg te trekken, maar Tirza duwt hem weg. 'Jamella, opzij,' herhaalt ze zo rustig mogelijk. En Jamella gaat opzij. Snel kruipt Tirza onder de stang door. Ze drukt zich tegen de tussenwand aan en glijdt langs haar paard. Jamella heeft haar voorbenen gespreid staan om haar evenwicht te bewaren. Tirza bukt voorzichtig. Tussen de benen van haar paard komt ze bij de voorkant van de trailer. Gelukkig hebben beide paarden paniekhaken aan hun halster, die ze kan lostrekken. Dan peutert ze de knopen van de halstertouwen los en ze bevestigt de paniekhaken weer aan de halsters.

'Doe jij de stang achter Halling maar los,' zegt ze. Daniël is al met de stang bezig. Halling stuift de trailer af.

Jamella probeert te steigeren en stoot met haar hoofd tegen het dak. 'Hoho, rustig!' zegt Tirza. Dan is ook Jamella's stang los. Snel loopt ze de klep af. Tirza duikt weer onder de stang door om haar paard te begeleiden.

Meneer Zoer is enigszins bijgekomen van de schrik. 'Ik ga naar de boerderij om hulp te halen,' zegt hij. 'Misschien kunnen de paarden daar even staan. Dan hebben we de tijd om de zaak op te lossen. Als we de trailer afkoppelen, kan de auto misschien met een tractor uit het land worden gesleept.' Hij loopt de weg op en zijn vrouw holt achter hem aan. Ze huilt nog steeds.

Halling en Jamella buigen hun hoofd naar de grond en beginnen te grazen.

Tirza slaakt een diepe zucht. De paniek is voorbij. 'Hoe is het mo-

gelijk dat jij zo rustig bent gebleven?' zegt Daniël. 'Je lijkt wel een paardenfluisteraar. Hoe kreeg je Jamella zo kalm?'

'Ervaring,' wil Tirza eerst zeggen, maar dan bedenkt ze zich. 'Jij houdt je hoofd er ook bij in een noodsituatie,' geeft ze Daniël een compliment. Ineens beginnen haar knieën te knikken. Ze voelt het bloed uit haar wangen trekken. 'Ik... ik ga flauwvallen,' stamelt ze.

Daniël laat zijn paard los en komt snel naar haar toe. Hij slaat zijn arm om haar middel. 'Je kunt beter gaan zitten,' zegt hij.

Tirza gaat op de grond zitten. Ze steekt haar hoofd tussen haar benen, zoals ze van haar moeder heeft geleerd. Waar zijn pap en mam? denkt ze ineens. Straks komen ze op de wedstrijd en zien ze ons niet. Ze schrikken zich een ongeluk!

Daniël heeft Jamella van haar overgenomen. Na een paar seconden begint Tirza zich iets beter te voelen. Ze kijkt naar Daniël op.

Hij kijkt zijn ouders na, die bij de boerderij zijn aangekomen. Gelukkig wordt er opgedaan. Daniël kijkt opgelucht en glimlacht naar Tirza. 'Zijn jouw ouders mobiel te bereiken?' vraagt hij.

Tirza knikt.

'Dan bellen we hen zo even op. Anders schrikken ze zo als ze ons niet kunnen vinden.' Tirza voelt zich een stuk lichter. Wat een aardige jongen is Daniël toch, denkt ze. Ik heb hem helemaal verkeerd beoordeeld. Als ik hem niet steeds met Dave had vergeleken, dan hadden Daniël en ik... Daniël is veel knapper dan Dave of nee, hij kijkt liever uit zijn ogen. Ja, dat is het, hij is veel liever. Hij zou een meisje echt niet kwetsen. Hij lijkt totaal niet op Dave. Ik ben verliefd op Daniël, denkt ze ineens. Ik wilde het niet weten, omdat ik bang was geworden door Dave. Maar ik ben hartstikke verliefd op hem.

Tirza steekt haar hand naar Daniël uit. Hij pakt haar hand en trekt haar op. Tirza drukt zich tegen hem aan en kust hem op zijn lippen. Ze sluit haar ogen en opent haar lippen voor zijn tong. Maar zijn tong komt niet. Ze wordt weggeduwd.

'Eh, sorry hoor, maar ik eh...'

Tirza deinst terug. 'Je bent verliefd op Teunke?' Ze piept het eruit. Daniël schudt zijn hoofd. 'Nee eh...'

'Op een van de andere meisjes van stal?'

'Nee joh.'

Tirza zakt verslagen op de grond neer. 'Je vindt mij natuurlijk Niets, hè? Ik heb ook zo stom tegen je gedaan. Logisch dat je me niet leuk vindt. Ik heb alles verpest.'

Daniël legt zijn hand op haar schouder. 'Ik vind je wel leuk, maar eh... ik val gewoon niet zo op meisjes.'

'Hè?' zegt Tirza. 'Ik dacht... Teunke en de andere meisjes zijn altijd om je heen...'

'Ik kan goed met meisjes opschieten,' zegt Daniël. 'Ik ben gek op meisjes, maar eh..., niet op die manier.'

Tirza begint langzaam te beseffen wat er aan de hand is. 'Dus je bent eh... homoseksueel?' zegt ze.

Hij knikt. 'Maar ik heb geen vriend of zo, hoor. Ik val alleen niet op meisjes. Jammer genoeg. Dat was veel makkelijker geweest.'

Tirza knikt. De tranen branden achter haar ogen. Ze voelt zich leeg en down.

'Eh, wil je het niet tegen mijn vader zeggen?' vraagt Daniël dan. 'Hij weet het niet en ik weet ook niet of ik het hem ga vertellen. Hij is nogal macho, begrijp je? Ik denk niet dat hij het kan verwerken. Hij is nogal ouderwets en ik ben zijn enige zoon. Hij denkt natuurlijk... hij hoopt...'

Tirza zucht maar eens diep. Ze balt haar vuisten van onmacht. Haalt nog eens diep adem. En begint te lachen, terwijl de tranen over haar wangen stromen. 'Gek,' zegt ze. 'Ik vond jou ook een macho. Met dat springen en zo. En Halling is ook een macho.' 'Ja, maar wel erg beperkt in zijn mogelijkheden,' zegt Daniël en hij glimlacht om zijn grapje. 'Ik had liever dressuur met hem gereden, maar mijn vader vindt dressuur iets voor eh... voor eh... watjes.' Halling komt naast Jamella staan. Hij is zich er niet eens van bewust dat hij niet vastgehouden wordt. Ze snuffelen aan elkaars neus. Jamella legt haar oren in haar nek en bijt naar hem.

Tirza pakt het halstertouw van Daniël over. 'De liefde is over,' zegt ze.

'Tsja,' zegt Daniël. 'Dat gebeurt.' Dan steekt hij zijn hand uit. 'Vrienden?'

Tirza pakt zijn hand en knikt. Ze loopt een stukje met haar paard mee, weg van Halling, weg van Daniël. Misschien kan ik me

volgende week bijschrijven voor een wedstrijd, denkt ze. Nog
Maar twee winstpunten. Als ik ze haal, ga ik gelijk door in de Z.
Jamella doet tenminste weer normaal.

Verliefd in het kwadraat

Pamela is verliefd op Tom, maar Tom niet op haar. Denkt ze. Tim is Pamela's beste vriend. Maar hij blijkt verliefd op haar. Eén kus met Tim en het is aan. En dan ineens... is het ook aan met Tom. Pamela moet kiezen. Maar ze kan niet kiezen!

Inhoud

1	Hint, hint	45
2	Tranen en troost	49
3	Tim of Tom	52
4	Toepasselijk liedje	55
5	Stomme smoezen	58
6	Ik word gek	62
7	Verliefd in het kwadraat	65
8	P.A.M.?	68
9	Ziek	71
10	De ride & run	74

1. Hint, hint

Met een chagrijnig gezicht slingert Pamela de boodschappentas voor zich uit. Wordt dat nu de rest van mijn vakantie? denkt ze. Boodschappen doen, naar pap toe en een beetje in de buurt rondhangen?

Gisternog zijn al haar plannen in de war gegooid. Ze waren vroeg opgestaan, haar vader en zij. Net als alle andere dagen. Trainen van negen tot elf voor de wedstrijd stond er op het programma. Vorig jaar hadden ze ook samen meegedaan met de Ride & Run. Een wedstrijd voor een ruiter en een loper. Toen waren ze achttiende geworden. Dit jaar waren ze beter voorbereid. Nu zouden ze absoluut in de prijzen vallen. Ze waren al drie maanden bezig met een doelgerichte training. Hindernissen springen voor haar. Een paal in klimmen voor hem. Samen een opdracht klaren. Hij op een rek klimmen, een autoband van een paal afhalen, de band aan haar geven. Zij moest hem dan te paard een meter of vijftig verder om een andere paal gooien.

Meestal trinden ze samen. Zij op haar paard en haar vader ernaast. Tijdens de wedstrijd moesten ze het ook met z'n tweeën doen. Het ging erom als team door de finish te gaan. Nou, dat zou nu zeker niet gebeuren. Haar vader heeft zijn been gebroken. En op zo'n knullige manier! Hij rende een heuveltje af. Onderaan stond een stenen paaltje. Hij struikelde over of tegen het paaltje, en bams! Overall bloed. Zijn bot had zijn vel doorboord, een griezelig gezicht. Haar vader ging eventjes van zijn stokje door de pijn. Gelukkig kon de ambulance op de onheilsplek in het bos komen. De hele ochtend en een deel van de middag is Pamela in het ziekenhuis geweest. Haar moeder was er ook snel. Gedeelde schrik is halve schrik. Haar vader moest geopereerd worden. Gecomplieerde beenbreuk. Minstens tien dagen ziekenhuis, misschien wel twee weken. De wedstrijd was precies over veertien dagen. Weg wedstrijd. Weg prachtige prijzen. Er was geld te winnen geweest.

Zij had het mogen hebben van haar vader. Om op haar speciale spaarrekening voor een scooter te zetten. Dan had ze binnenkort met de scooter naar stal gekund in plaats van met de fiets. Had toch mooi een halfuur per dag gescheeld.

Zoals altijd kijkt Pamela de Fazantenstraat in. Elke keer hoopt ze dat ze Tom in de straat zal zien staan. Maar dat is nog nooit gebeurd. Ineens staat ze stil. Ze begint vreselijk te blozen en rent dan de straat over. Tot ze uit het zicht is verdwenen. Van Tom, die haar trouwens niet heeft gezien.

Pamela zet de boodschappentas tegen een smeedijzeren tuinhek en sluipt terug. Ze gluurt weer de Fazantenstraat in.

Tom opent de voordeur en gaat naar binnen. Weg Tom.

Stommeling, zegt Pamela tegen zichzelf. Je had naar hem toe moeten gaan. Je had een gesprek met hem moeten beginnen. We hebben toch gezoend? Als je met iemand gezoend hebt, kun je toch ook met hem praten? Ze bedenkt ineens dat ze nog helemaal niet met elkaar hebben gepraat, Tom en zij. Op het schoolfeest hebben ze alleen maar gedanst en daarna gezoend. Tot de lichten aangingen. Toen was hij ineens weg. Weet hij wel dat hij met haar heeft gezoend? Was het niet te donker? Welnee, zegt Pamela tegen zichzelf. En we hebben wel met elkaar gesproken. Hij heeft op de dansvloer 'hallo Pam' tegen me gezegd. En ik zei 'hoi Tom'. Maar kun je zo'n paar simpele zinnetjes een gesprek noemen?

Pamela pakt de tas weer op en loopt door naar huis. Ineens begint ze sneller te lopen. In haar hoofd ontstaat een fantastisch plan, een ijzersterk idee! Ze heeft een onderwerp voor een gesprek gevonden. Een briljante reden om naar Tom toe te gaan, eh nee... om hem te sms'en. De loper die haar vader vervangt moet conditie hebben, snel en lenig zijn. Tom ten voeten uit. Hij is lid van de atletiekclub en tennist op hoog niveau. Hij zit in elk sportteam van school. Een superatleet. Als Tom mee wil doen, moeten ze alleen nog op elkaar ingespeeld raken. En dat kan gemakkelijk in de twee weken die hun nog resten. Als het dan nog niet wat wordt tussen hen... Ze weet Toms 06-nummer haar hoofd, voor het geval dat. Ook zijn postcode trouwens. En zijn lesrooster van het afgelopen schooljaar.

Pamela rent naar binnen, smijt de boodschappentas op een stoel

in de keuken en loopt door naar haar kamer. Durft ze te bellen? Lukt het haar normaal te praten? Tom kan haar gelukkig niet zien. Haar gezicht ziet zo rood als een biet. Dat heb je ervan als je verliefd bent. Pamela toets zijn nummer in. Neemt hij op?

Ja, Tom neemt op.

'Eh, ja hallo Tom, met Pamela. Je weet wel, van school.'

'O... o ja, hoi.'

Pamela is de moed al gelijk verloren. Het is alsof hij diep in zijn geheugen moet duiken voor haar naam. Ze kan maar beter niet te direct zijn. 'Eh Tom, eh... bijna iedereen is op vakantie en ik heb een nieuwe loper nodig. Mijn vader heeft zijn been gebroken, weet je. Eh, het is voor de Ride & Run. Een wedstrijd voor een ruiter en voor een renner. Een soort survivaltocht, begrijp je wel?'

'Nou nee, ik geloof niet dat ik je helemaal snap. Helemaal niet, eigenlijk.'

Struikelend over haar woorden en met een nog roder hoofd legt Pamela het uit. Over de wedstrijd. Tien kilometer hardlopen. Over de hindernissen apart en samen. Over haar vader, die in het ziekenhuis ligt. 'Het is best heel zwaar,' beëindigt ze haar verhaal. 'Dus het moet een goed getraind iemand zijn. Zo iemand als jij bijvoorbeeld. Een echte sporter. Weet jij toevallig iemand die daar zin in zou hebben?' Hint, hint, denkt ze. Als hij het nu nog niet begrijpt...

Tom denkt lang na. Zo lang dat Pamela zich afvraagt of hij nog aan de telefoon is.

'Tom, ben je er nog?'

'Ja, ik denk vreselijk diep na... maar ik kan niemand verzinnen, hoor. Volgens mij is iedereen op vakantie.'

Pamela is bang dat hij gaat afbreken. Dan maar recht voor zijn raap. 'Eh... ik bedenk ineens, eh... zou jij het zelf niet willen doen?' vraagt ze. 'Ik zou het te gek vinden om de wedstrijd samen te doen, eh... Ik bedoel, jij bent toch hartstikke sportief? We hebben zelfs nog meer kans op een prijs dan ik met mijn vader had. Er zijn waanzinnig grote prijzen te winnen. De eerste prijs is duizend euro!'

Grote stilte en dan... 'Hmm, ik heb net vier weken in de zon gelegen. Ik heb totaal geen conditie. En het is zulk mooi weer. Misschien ga ik nog wel met een paar vrienden kamperen... Nou ja, ik

zal erover nadenken. Maar ik beloof niets.' Een superlange zucht. Alsof hij nu al moe is.

'Oké, dan hoor ik het wel. Dag Tom.'

'Dag eh... Pam.'

Met de punt van haar T-shirt veegt Pamela de tranen van haar gezicht. Tom lijkt zich haar niet eens te herinneren. Die zoen heeft niets voor hem betekend. Het is zeker te lang geleden. Twee maanden te lang geleden. Weg ijzersterk idee. Dag Tom, dag prachtige dromen. Wat moet ze nu?

2. Tranen en troost

Ze zitten in de zadelkamer. Pamela op een zadelbok, Tim op een kruk. Pamela vertelt Tim over het gebroken been van haar vader. En over Tom en haar gebroken hart.

Tim is haar allerbeste vriend. Ze kent hem al een jaar of zes. Sinds ze hier op stal kwam staan met Wigwam, haar pony. Tims vader heeft een boerderij. Met koeien en varkens. Zes jaar geleden werd een van de varkensstallen verbouwd. Nu zijn er negen paardenboxen en een zadelkamer. Buiten is een verlichte rijbak. Achter de bak beginnen de weilanden. Wigwam staat in de wei, maar is niet meer van Pamela. Hij heeft een nieuw bazinnetje. Pamela heeft nu een groot paard, dat naar de naam Las Vegas luistert.

Iedere dag rijdt ze Las Vegas. En iedere dag is daar Tim om mee te kletsen. Om te klagen over de leraren, om te roddelen over de paarden en hun eigenaren. En om te huilen om haar zoveelste gebroken hart. Want Pamela is vaak verliefd en het is nog nooit wat geworden. Pamela vertelt dan, Tim luistert. Zo is het altijd geweest. Dus zo is het nu ook.

'Het heeft niets voor hem betekend,' zegt ze met een snik. 'Hij zoent natuurlijk steeds met iemand anders. Alle meisjes vinden hem een echte hunk. Hij is te veel verwend. Wat een stommeling ben ik dat ik al die tijd gek op hem ben geweest. Zonde van mijn tijd.' Pamela gaat erbij staan en ze maakt boze gebaren. 'En nu kan ik de Ride & Run ook al op mijn buik schrijven. Drie maanden trainen voor nop. Mijn vakantie verpest. En we kunnen nergens meer heen. Mijn moeder heeft op haar werk beloofd dit jaar in de zomervakantie te werken. Dat had ze zo afgesproken omdat ik met pap zou trainen.' Pamela gaat weer zitten, duikt triest in elkaar. 'Nou ja, we zouden toch niet weg kunnen met pap in het zieken-huis. En ik zit in m'n eentje thuis te verpieteren. Al mijn vriendin-nen liggen lekker aan het strand in Turkije of Spanje. Ik krijg allemaal sms'jes en mailtjes met hoe leuk ze het hebben. Het

is toch hartstikke oneerlijk?' De tranen springen in haar ogen. Tim komt naast haar staan en slaat zijn arm om haar heen. 'Ik wil de plaats van je vader wel innemen,' zegt hij. Hij streelt over haar haren. 'Ook al zijn mijn ouders op vakantie, ik heb het niet zo druk. De stallen hoeven niet te worden uitgemest, want de paarden staan in de wei. Ik zou bijvoorbeeld na het avondeten kunnen trainen. Dan is het ook niet zo warm.'

Met betraande ogen kijkt Pamela hem dankbaar aan. Wat is Tim toch ontzettend lief, denkt ze. Wat een goede vriend. 'Ik vind het superlief van je aangeboden,' zegt ze. 'Maar dit red je niet in twee weken. Het is zo belachelijk zwaar. Er zijn wel negentig hindernissen in totaal. Je moet door een nauwe tunnel kruipen en door een smerige sloot waden. En je moet onwijs veel klimmen. In palen, in rekken, in bomen.'

'Ik heb sterke armen, hoor,' zegt Tim en hij laat zijn biceps zien. Pamela glimlacht. 'Dat geloof ik heus wel,' zegt ze. 'Maar je moet ook kunnen hardlopen. Tien kilometer. Wanneer heb jij voor het laatst hardgelopen?'

'Gisteren, toen de koeien uit het weiland waren ontsnapt.' Pamela lacht nu hardop. Dat is het effect van Tim. Hij weet haar altijd te troosten. En op te vrolijken. 'Je bent een snoepje,' zegt ze en ze streelt met haar hand over zijn wang. 'Maar dit kan ik natuurlijk niet van je vragen.'

Tim trekt haar omhoog. Hij legt zijn armen om haar slanke middel. 'Je mag me alles vragen, Pam,' zegt hij. 'Ik ben toch hartstikke gek op je? Ik ben toch al jaren gek op je?'

Zijn lippen smaken vertrouwd en lief. Wat trilt zijn lijf, denkt Pamela verbaasd. Waarom trilt hij zo?

Ze beantwoordt zijn kus en voelt zich veilig. Klemt zich als een drenkeling aan hem vast. Weg verdriet. Stomme Tom. Je weet niet wie je afwijst. Er is iemand die hartstikke gek op me is. Die alles voor me overheeft.

Ze worden gestoord door Luda, die haar zadel komt halen. 'O pardon, eh...' Ze wil al weer wegllopen. Pamela slaat haar ogen neer. Tim loopt naar Luda toe. 'Kom binnen, trek je van ons niets aan. Ik ben gewoon hartstikke gek op Pam. Dat mag iedereen weten. En nu is het aan.'

Aan? Is het aan tussen hen? Na één zoen?

'Gefeliciteerd,' zegt Luda lachend.

Pamela loopt achter Tim aan. Verdwaasd verbaasd. Bedoelt hij dat ze echt met elkaar gaan? Dat ze ineens een relatie hebben?

Tim slaat zijn arm om haar schouders en drukt haar tegen zich aan. 'Vanavond gaan we samen trainen, oké?' Hij geeft haar een knuffel in haar nek. 'Ik ga hardlopen en jij draaft gezellig mee op Vegas. We doen samen mee met de Ride & Run. En winnen we dit jaar niet, dan winnen we wel een andere keer. Of niet. Wat maakt het eigenlijk uit? Het gaat er toch om dat we samen zijn?'

Als Pamela Las Vegas aan het poetsen is, probeert ze haar gedachten op een rijtje te krijgen. Tim loopt wel erg hard van stapel. Ineens is het aan. Ze is niet eens verliefd op hem. Tot een kwartier geleden was hij alleen nog maar haar allerbeste vriend. Ze heeft nooit op die manier over hem nagedacht. Is ze nog verliefd op Tom? Pamela weet het niet. Ze is bar in de war.

3. Tim of Tom

'Rustig Veegje, we hoeven de trein niet te halen.' Pamela probeert haar paard in te houden, maar hij bokt en spuit onstuimig weg.

'Foei hoor,' roept ze boos en dan houdt hij eindelijk in. Even later stappen ze. Las Vegas strekt zijn hals.

Pamela rijdt al een uur stevig door, maar Vegas is niet moe te krijgen. Zijn conditie is bijna te goed. Dat kan een probleem worden na de wedstrijd. Als de school weer begint, rijdt ze nog maar een uur per dag. Binnenkort gaat hij weer op stal. Als hij zijn box maar niet uit springt. Straks eventjes met Tim overleggen. Tim zal...

Hè. Geïrriteerd schudt Pamela haar hoofd. Even was ze alles vergeten. Tijdens de snelle galop. Maar nu zit haar hoofd weer barstensvol. Met Tim en Tom. Eerst de teleurstelling van Tom. Ze heeft geen tijd gehad daaroverheen te komen. Wekenlang, nee maandenlang heeft ze voortdurend aan hem gedacht. In zijn buurt gestaan op het plein en in de aula. Naar hem uitgekeken in de gangen bij de leswisseling. Hem nagestaard als hij wegreed op zijn mountainbike. Stil op de tribune gezeten bij het basketbaltoernooi. Stil in bewondering voor de knapste jongen van school.

En toen die zoen. Haar hart sprong uit haar lijf van blijheid, van verliefdheid. Ze was zo licht in haar hoofd. Dronkenblij. De zoen had uren geduurd, maar ook maar een seconde. Veel te kort.

Daarna de lichten die aangingen en Tom die plotseling was verdwenen. Als Assepoester om twaalf uur in de nacht. Maar dan andersom, want hij was de prins. De zoen was de meest herhaalde gebeurtenis in haar hoofd. In de klas, gebogen over de stomme sommen in haar schrift. 's Avonds in bed, als oefening voor in haar dromen. Op de fiets, op haar paard, tijdens de vaat, voor de tv. Altijd, altijd die zoen.

Hou op, hou op, hou op, zegt Pamela tegen zichzelf. Afgelopen, uit, over, finito. Die zoen was toen, Tom is stom. Ineens begint ze te lachen. 'Wees toch slim, denk aan Tim,' zegt ze tegen Las Vegas. Ze

aait haar paard over zijn hals. Las Vegas denkt dat hij zich nu alles kan veroorloven en scheurt een takje van de boom. Pamela buigt zich voorover en trekt het uit zijn mond. 'Dom paard, die blaadjes kunnen wel hartstikke giftig zijn. Dan is alle training voor niets geweest.' Ja, ze moet denken aan de training. Lief van Tim dat hij heeft aangeboden mee te lopen. Maar kans op een prijs maken ze nauwelijks. De lopers die Pamela vorig jaar in de wedstrijd heeft gezien, waren als apen zo lenig. Survivalatleten, zo werden ze genoemd. Meer jongens als Tom. Slank en watervlug. Tom is stom, denk aan Tim.

Tim is wel sterk, maar niet snel. Dat zijn de woorden van haar vader. Hij vond het te gek dat ze toch meedeed. Hij dacht dat Tim de meeste opdrachten wel aankon. Zeker als er kracht nodig was. Maar het gaat om de tijd die ze maken. Bij de eerste twintig zouden ze zeker niet eindigen, meende hij. Maar meedoen was toch erg leuk. Haar vader had Tim direct opgebeld. Hij had precies verteld wat Tim kon verwachten. Waar hij speciaal op moest trainen. De opdrachten voor ruiter en renner zullen wel goed gaan, denkt Pamela. Het paard moet de loper vertrouwen. Met Tim is dat geen probleem. Hij voert de paarden altijd. De meeste paarden beginnen te hinniken als hij er aankomt. Logisch, als je voer komt brengen. Maar toch. Tim is erg lief voor paarden. Altijd rustig, nooit schreeuwen, heel geduldig. Anders dan zij met haar driftige karakter. Wat dat betreft passen ze goed bij elkaar. Ze zeggen toch dat uitersten elkaar aantrekken? Pamela begint te blozen. Gelukkig is er niemand die haar ziet. Ze bekijkt Tim ineens heel anders. Van beste vriend tot... vriendje? Wel een verandering na al die jaren. Pamela doet regelmatig mee met een springwedstrijd. Meestal gaat Tim mee op concours. Hij helpt haar dan met opzadelen. Bouwt hindernissen voor haar op. 'Service voor de klant,' zegt hij als iemand er iets over zegt. Maar met anderen gaat hij nooit mee. Dan heeft hij het te druk op de boerderij of met zijn studie. Pamela heeft altijd gedacht dat ze een speciale plek innam omdat ze al zo lang op de boerderij komt. Zes jaar lang, vanaf haar tiende. Elke dag, op de vakanties na. Tim is altijd lief voor haar geweest. Hij is twee jaar ouder dan zij, achttien. Ze heeft hem als haar grote broer beschouwd. Maar met je broer zoen je niet. Het was wel fijn om

met Tim te zoenen. Vertrouwd, maar toch heel anders. Gewoon, dat is het juiste woord. Alsof ze elkaar al zo vaak gezoend hadden. Hij is al heel lang op haar verliefd. Al drie jaar, heeft hij gezegd. Toen was ze dertien. Dat ze het nooit heeft gemerkt! Hij durfde het niet te zeggen, zei hij. Want hij dacht dat hij geen enkele kans bij haar maakte. Altijd was ze wel verliefd op een ander. Maar nu had hij het toch kwijt gemeeten.

Wat trilde zijn lijf toen ze elkaar zoenden. Was dat verliefdheid? Of onzekerheid? Daar weet zij alles van. Maandenlang is ze onzeker geweest over Tom. Dat zal ze Tim absoluut niet aandoen. Zoiets mag je een ander niet aandoen.

Ineens houdt Vegas geschrokken halt. Hij zet zich schrap om zich om te keren en ervandoor te gaan. In de verte loopt een jogger te zwaaien. Maar... is dat Tom niet? Als hij ziet hoe bang Las Vegas is, loopt Tom langzamer.

'Ik ben aan het trainen,' roept hij naar haar. 'Ik doe met je mee aan de Ride & Run. Wist je dat er gisteravond een stuk over in de krant stond? Er doen ook buitenlandse atleten mee. Er komt een verslag van op tv! We gaan voor de hoofdprijs, hoor. Duizend euro gedeeld door twee is allebei vijfhonderd. Kan ik best gebruiken.'

Dan staat hij naast haar. Gebruind door de zon, bezweet, licht hijgend. Een haarband om zijn donkerbruine krullen. Sporter van het jaar, hunk van de eeuw. Uitdagend kijkt hij haar aan. Bruine, vrolijke ogen. Tom is altijd opgewekt. Hij heeft ook eigenlijk alles mee.

Pamela's hart slaat een paar keer over als ze hem zo naast zich ziet. Tom geeft Las Vegas een aai over zijn neus. Het paard hapt naar hem. Tom begint uitbundig te lachen. 'Wat een boef,' zegt hij. 'Dat beest van jou bevalt me wel.' Hij kijkt naar haar op en lacht oogverblindend. Tom is niet meer stom.

4. Toepasselijk liedje

'Torn between two lovers...' Pamela zingt het liedje zachtjes mee. Ze heeft het al een keer eerder gehoord, maar nu pas let ze op de tekst. 'Verscheurd tussen twee geliefden', vertaalt ze. Goh, dat is precies hoe ik me voel. Verscheurd. Misschien zou ik hartstikke blij moeten zijn met zoveel keus. Maar ik vind het een vreselijke situatie. Ik ben nog steeds verliefd op Tom. Na het telefoongesprek dacht ik dat hij helemaal niets om mij gaf. Maar nu weet ik dat hij wel iets voor me voelt. Anders zou hij nooit met mij aan de wedstrijd willen meedoen. Toen ik wegreed op Las Vegas, pakte hij me eventjes bij mijn kuit. Hij kneep erin, heel lief.

Pamela doet het licht uit. Ze moet nu echt gaan slapen, het is half twaalf. Maar het refrein van het liedje blijft door haar hoofd spelen. 'Torn between two lovers, feeling like a fool. Loving both of you is breaking all the rules.'

Ik zou dolgelukkig moeten zijn, denkt ze dan. Hier heb ik maanden aan gedacht, over gedroomd. Dat het wat zou worden met Tom. Maar het is al aan met Tim. Ik ben alleen helemaal niet verliefd op Tim. Je kunt natuurlijk niet op twee tegelijk verliefd zijn. Maar hij is wel hartstikke gek op mij. Ik kan hem toch niet zeggen dat ik toch liever met Tom ga? Dan breek ik zijn hart. Pamela draait zich op haar zij. De kant waarop ze altijd in slaap valt. Maar in haar hoofd maalt het door en de slaap blijft mijlenver weg.

Het is niet eerlijk om met alletwee om te gaan, zegt ze tegen zichzelf. Ik moet een keus maken. Dit is echt een belachelijke situatie. Morgenochtend ga ik met Tom trainen. Stel dat hij wil zoenen? Wat moet ik dan in 's hemelsnaam zeggen? 'Sorry, maar ik ga al met Tim, ook al ben ik gek op jou'? Je hebt natuurlijk ook kans dat hij helemaal niet wil zoenen. Misschien wil hij alleen maar met de wedstrijd meedoen voor het geld. Of omdat we op de televisie komen. Hoopt hij ontdekt te worden voor de film of zo. Hij is zo ontzettend knap.

'Ik hoef niet zo'n knappe jongen als Tom,' heeft Leontien, haar vriendin, laatst gezegd. 'Zo'n superhunk heb je nooit voor je alleen.' Daar zit wel wat in. Als ze met Tom gaat, moet ze altijd bang zijn hem te verliezen. Aan een ander meisje, leuker of knapper dan zij. Hoeveel meisjes komen wel niet speciaal voor hem naar de wedstrijden van het schoolteam? Ze breken de tribune bijna af als Tom scoort. En stel dat Tom geen relatie wil? Nou, ze wacht morgen maar af. Maar als Tom wel een relatie wil, dan moet ze 's avonds met Tim praten. Zeggen dat ze toch niet op hem verliefd is. Dat hij iets te snel van stapel is gelopen. Dat ze nog steeds gek op Tom is. Het zal echt zijn hart breken. En hoe gaan ze dan verder met elkaar om? Het wordt nooit meer zoals het was. Lekker kletsen in de zadelkamer. Tim die meegaat op concours. Die bij warm weer een ijsje komt brengen als ze op haar paard zit. Pamela denkt terug aan hun kus. Ja, het was eigenlijk zo gewoon geweest om met hem te zoenen. Geen vlinders in haar maag en belletjes in haar hoofd zoals bij Tom. Bij Tim was het of het zo hoorde. Het was fijn geweest toen hij haar tegen zich aan drukte. Wat voel ik eigenlijk precies voor Tim? vraagt Pamela zich af. Ik ben niet verliefd op hem, zoals op Tom. Ik droom niet van Tim of zo. Hoewel, net heb ik toch wel lang aan hem gedacht. Hij is ook best knap, Tim. Lang, breed en sterk. Hij heeft prachtige, witte tanden. En hij kijkt zo ontzettend lief. Ik heb altijd zin om over zijn hoofd te aaien. Heb je dat ook met een broer? Leontien heeft een broer. Maar ik kan het haar niet vragen, want ze is op vakantie. Nee, ik kan het absoluut niet met Tim uitmaken. Ik kan het niet en ik wil het niet. Ik wil zijn hart niet breken!

Pamela draait zich op haar andere zij. Half één, zegt de klok.

Ik cirkel steeds in hetzelfde kringetje rond, denkt Pamela. Zo val ik nooit in slaap. Ik kan gewoon niet kiezen. Ik geef te veel om Tim om het uit te maken. Maar ik ben verliefd op Tom. Nou ja, misschien krijgen we morgen ruzie en doet hij toch niet mee met de wedstrijd. Tim kan er natuurlijk ook spijt van krijgen. Misschien heeft hij me mooier voorgesteld dan ik ben. Misschien krijgen we ook wel knallende ruzie nu we met elkaar gaan. Het is toch wat anders, beste vrienden of een relatie. Stel dat ik dan net tegen Tom heb gezegd dat ik met Tim ga? Dan probeert Tom het niet eens. O, wat is dit vreselijk moeilijk. Ik kan niet kiezen.

Het is al half drie als Pamela eindelijk een besluit neemt. Ik kijk het nog even aan, denkt ze. Een paar dagen. Misschien valt er vanzelf eentje af. Dan hoef ik niet te kiezen. Maar het is wel lullig voor Tim en Tom. Stel dat ze over elkaar te weten komen?

5. Stomme smoezen

Las Vegas draaft energiek door over het slingerende pad. Op het fietspad ernaast rent Tom. Hij loopt in dezelfde cadans als het paard. Links, rechts, links, rechts. Zijn ellebogen licht gebogen, met ontspannen handen. Zijn adem rustig, alsof hij aan het wandelen is. Maar hij wandelt niet, hij draaft net zo hard als Las Vegas. En die heeft ruime passen.

Alleen aan het transpireren zie je dat Tom zich inspant. Ondanks de band om zijn hoofd, druppelt het zweet met straaltjes naar beneden. Zijn hemd is doorweekt, vooral op zijn rug. Het is ook waanzinnig warm. Wel dertig graden in de schaduw. Zelfs in het dichte bos is de warmte doorgedrongen.

Pamela snapt niet hoe Tom zo lang achter elkaar zo hard kan lopen. Ze draven al minstens drie kwartier in dit tempo. Las Vegas vindt het heerlijk, maar hij heeft ook drie maanden keiharde training achter de rug. En hij is een paard, een loopdier. Maar ja, Tom is een supersporter. Al een dag of vier ziet Pamela dat van heel dichtbij. Hij heeft absoluut geen moeite het paard bij te houden.

Plotseling stopt Tom en Pamela houdt haar paard in.

'Ik kan wel door blijven lopen, maar dat is niet zo goed voor mijn banden en pezen,' zegt hij. 'Mijn conditie is helemaal terug. Het valt me mee, zo snel. Maar je moet niet overdrijven met dit weer.' Hij zet zijn voet tegen een paal en strekt zijn been. Met zijn vingers raakt hij zijn tenen aan.

Nieuwsgierig kijkt Las Vegas naar de bewegingen van Tom. Ook hij transpireert over zijn hele lijf. Hij schudt zijn hoofd. Pamela slaat een daas dood op zijn hals. En nog een en nog een. 'Ik kan niet met hem stilstaan,' zegt ze tegen Tom. 'Anders wordt hij doodgebeten door de insecten. Ik heb hem helemaal ingespoten, maar niets helpt, zo zielig.'

'Ik loop met je mee naar stal,' zegt Tom. 'Dan kan ik zien waar

Vegas staat. Ik ben al jaren niet op een boerderij geweest. Leuk, al die beesten.'

Pamela schrikt zich een hoedje. Tom mee naar de boerderij? Daar is Tim. Dat kan absoluut niet! 'Eh... eh, dat kan niet, eh, helaas kan dat niet,' zegt Pamela, die zo snel geen aannemelijke reden kan verzinnen. O ja, ze heeft al iets. 'Eh, er zijn varkens op de boerderij. Daarom mogen er absoluut geen vreemden komen. Vanwege de varkensziektes, weet je wel? Ze zijn bang voor besmetting.'

Tom is erg verbaasd. 'Ik dacht dat er op dit moment geen problemen waren bij de varkens? En hoe kan ik nou een varkensziekte overbrengen? Ik eet alleen maar dode karbonaadjes. Ik heb al in jaren geen levend varken gezien!'

'Eh... ja, dat heb ik ze ook al gezegd. Maar ze doen dat voor de zekerheid. Ze hebben meer dan tweehonderd varkens. Als er een ziekte uitbreekt, zijn ze hartstikke veel geld kwijt.'

'Jullie kunnen de varkens toch ook besmetten?'

'Eh... wij hebben zo onze instructies eh...' Oei, zo kom ik er niet uit, denkt Pamela. Dan maar over een andere boeg. 'Ik vind dat je helemaal gelijk hebt, maar ik bepaal de regels nu eenmaal niet op stal. Absoluut geen vreemden.'

Pamela hoopt dat er een einde komt aan deze vervelende discussie. Spijtig haalt ze haar schouders op. Wat zou het leuk zijn geweest als Tom mee kon naar de stal. Ze zou hem graag de box van Las Vegas laten zien. En haar mooie, nieuwe zadelkast. Tom is echt tof voor Las Vegas. Elke ochtend heeft hij een appeltje voor hem bij zich. Pamela voelt zich behoorlijk schuldig.

Tom wandelt met haar mee. Hij loopt toch niet mee tot de boerderij? Hij heeft haar toch wel begrepen?

'Ik ga nog een stukje draven, hoor,' zegt Pamela voor de zekerheid. 'Er staat een beetje wind en dan vat Las Vegas kou.' Ze moet van hem weg. Zo meteen zijn ze al vanuit de boerderij te zien.

'Wind?' Tom kijkt stomverbaasd.

'Ja, voel je dat niet? Kijk maar uit dat je zelf geen kou vat. Nou, doe. Morgen zelfde tijd, zelfde plaats?' Pamela draaft weg.

'Eh, Pamela!' Tom roept haar na en Pamela houdt Las Vegas onmiddellijk in.

'Ik ga vanmiddag naar het strandje. Heb je zin om mee te gaan?'

Pamela is overdonderd. Wat staat er straks op het programma? Ze

probeert snel na te denken. Zo meteen een uurtje naar pap. Samen een spelletje rummycub spelen, totdat oma komt. Dan boodschappen doen voor mam. Verder helemaal niets toch? Niets met Tim toch?

'Oké,' zegt ze. 'Het strandje. Leuk!'

Pamela steekt haar teen in het water. 'Brr, het is ijskoud, man,' roept ze geschrokken uit. 'Ik kom hier echt nooit door.'

'Kom joh, het water is heerlijk,' zegt Tom. Hij rent door het ondiepe gedeelte. Een paar meter verder laat hij zich in het water vallen.

'Gooien met de bal?' vraagt hij. Pamela knikt.

Tom gooit de bal een paar meter voor Pamela. Ze huppelt gillend door het water. 'Het is koud, hartstikke koud,' roept ze. Ze pakt de bal op en gooit hem over Toms hoofd heen. Tom duikt achterover. Met de bal komt hij weer naar boven. Hij gooit de bal zo terug dat het water tegen Pamela opspat. Ze krijgt kippenvel van de druppels. Wat vervelend toch om zo kouwelijk te zijn. Ze haalt diep adem en laat zich ineens in het water zakken. Tot haar middel, dan zo snel mogelijk weer omhoog. Bij de volgende bal, die twee meter rechts van haar neerkomt, duikt ze helemaal het water in. Hèhè, ze is erdoor.

Tom krijgt geen genoeg van het spelletje, maar na een uurtje is Pamela het zat. 'Ik ga even in de zon liggen, hoor,' zegt ze.

'Pam, je bent verbrand,' zegt Tom en hij legt een T-shirt op haar schouders. Pamela ligt op een handdoek van Tom. Ze was haar eigen handdoek vergeten.

Tom laat een straaltje zand op haar rug lopen. Het kietelt. Pamela draait zich lachend om. Tom buigt zich naar haar toe. Plotseling slaat hij een arm om haar heen en trekt haar naar zich toe. Zijn mond vindt haar mond. Het is het moment waarop Pamela maanden heeft gewacht. De herhaling van de kus. Nee, de nieuwe kus. In alle dagen hiervoor heeft Tom geen enkele poging gedaan haar te kussen. Pamela dacht al dat het hem alleen om de wedstrijd ging. Maar nu dan toch de langverwachte kus. Is het nu aan met Tom? Pamela verstijft. Het is ook al aan met Tim!

'We gaan naar huis, het is al over vijf. Papa komt zo thuis,' hoort

Pamela een vrouwenstem zeggen. Ze schrikt op. Over vijf? Ze moet eten en daarna met Tim trainen! Shit, ze komt te laat. Snel staat ze op en trekt haar T-shirt en rok aan. 'Ik moet onmiddellijk naar huis,' zegt ze. 'We eten om half zes, ik ben te laat.'

Tom trekt haar weer terug op het zand. 'Je hoeft niet thuis te eten, Pam,' zegt hij. 'We gaan zo naar een vriend van me. Zijn ouders hebben een huis aan het water. Hij geeft een feestje, een barbecue. Na het eten verplicht zwemmen in de maneschijn.'

'Eh, eh...' Shit, denkt Pamela, wat is alles plotseling ingewikkeld. Ik moet weer een smoes bedenken. 'Eh, sorry Tom, maar ik heb beloofd voor mijn moeder te koken. Ze moest vandaag tot laat werken. Eh, en daarna zouden we samen naar mijn vader gaan in het ziekenhuis. Ik kan daar absoluut niet onderuit.'

Tom kijkt haar onderzoekend aan. 'Als je mij niet leuk vindt, mag je dat wel gewoon eerlijk zeggen, hoor.'

'Jou niet leuk vinden? Ik vind je juist hartstikke leuk,' zegt Pamela. Tom staat op en ze zoenen weer. Dan rent Pamela snel naar haar fiets. Naar een feestje met Tom, denkt ze onderweg. Verplicht zwemmen in de maneschijn! Een week geleden zou ik daar een moord voor hebben gepleegd. Maar nu voelt Pamela zich schuldig en slecht.

6. Ik word gek

Met piepende banden brengt Tim zijn auto tot stilstand. Hij gooit het portier open en komt naar Pamela toe gerend. 'Pam, kijk eens wat ik heb?'

Pamela kan nog niet zien wat hij in zijn hand heeft.

'Twee kaartjes voor Lorenzo loves Lara, de film die je zo graag wilde zien. Ik dacht, als ik nou direct bij de opening van de bioscoop kaartjes ga halen, dan kunnen ze absoluut nog niet uitverkocht zijn. Het was trouwens helemaal niet nodig geweest, want hij is al lang niet meer uitverkocht. Deze week draait hij zelfs voor het laatst.' Tim staat voor Pamela, stralend. Blij dat hij haar een plezier heeft kunnen doen.

Al voor de vakantie heeft Pamela hem een keer gezegd dat ze de film wilde zien. Leontien was er met haar vriendje heen geweest. Ze had hem supergaaf gevonden. Pamela was twee keer voor niets naar de bioscoop geweest. Helemaal uitverkocht. Ze had natuurlijk moeten reserveren. Daarna had ze niet meer aan de film gedacht. Na een paar maanden kon ze hem immers op dvd zien? Dat Tim nog weet wat ze bijna twee maanden geleden heeft gezegd!

'Pamela, kom je gezellig iets fris drinken?' Mevrouw Ocken, Tims moeder, roept haar vanuit de tuin. Gisteravond zijn de ouders van Tim teruggekomen van vakantie. Overall hangt wasgoed in de zon te drogen.

Tim slaat zijn arm om Pamela's schouders. Hij geeft haar een snelle kus op haar mond. 'Mijn ouders zijn zo blij dat het aan is tussen ons. Ze vonden dat ik zo langzamerhand wel eens een meisje mocht hebben.' Hij draait zich naar haar toe en pakt haar middel vast. 'Je bent toch ook wel gek op mij, hè Pam?'

'Natuurlijk,' wil ze spontaan zeggen. Tim bedenkt elke dag iets om haar een plezier te doen. Een nieuw halster voor Las Vegas, nadat zijn oude in de wei kapot was gegaan. Een flesje parfum, een ijsje. Maar ook gekkigheid. Van paardenbloemen had hij een krans ge-

maakt voor in haar haar. Hoe kun je niet gek zijn op iemand die zoveel voor je overheeft? Maar dan denkt ze aan Tom en haar gezicht betreft. 'Natuurlijk ben ik gek op je,' zegt ze, maar het komt er niet helemaal van harte uit. Om hem af te leiden pakt ze zijn hand en trekt hem mee. 'Kom, ik heb trek in je moeders limonade.'

Tims moeder vertelt over hun fantastische vakantie en Pamela doet net of ze luistert. Maar ze hoort niets over Toscane. Of over Florence en de prachtige beelden. Wat heb ik me in de nesten gewerkt, denkt ze. Tom en Tim denken allebei dat ze met me gaan. Ze denken allebei dat ze met de wedstrijd meedoen. En die is al over een week. Als ik geen keus maak, komt alles volgende week uit. Dan haten ze me allebei. Want in hun ogen ben ik een bedrieger. En ik kan ze geen ongelijk geven. Pamela slaakt een diepe zucht.

Ze krijgt een mapje met foto's aangereikt. Mevrouw Ocken komt naast haar zitten. Ze wijst foto's aan en vertelt verder. Pamela knikt en glimlacht op de juiste momenten. Mevrouw Ocken heeft gelukkig niet door dat ze ver weg is met haar gedachten.

'Zullen we eerst even een drankje drinken in De Kei?' Ze zijn een halfuur te vroeg voor de film. Tim wil altijd overal op tijd zijn. Pamela heeft al automatisch ja geknikt, maar bedenkt zich dan. De Kei is de stamkroeg van de jongens en meisjes van school. Misschien zitten er vrienden van Tom. En staat er niet een vriend van hem achter de bar? Of werkt die in een andere kroeg? Shit, ze heeft er helemaal niet aan gedacht dat ze vanavond wel eens een bekende van Tom zou kunnen tegenkomen. In de kroeg of... in de bioscoop!

'Nee, ik heb absoluut geen dorst.' Het komt een beetje onaardig uit haar mond. 'Eh, laten we alvast in de zaal gaan zitten, dan kunnen we een goede plaats uitzoeken.' In de zaal is het half donker, denkt ze. Daar kan ik mijn gezicht verbergen.

'De zaal is toch nog dicht? De film van zeven uur is nog bezig.'

'Eh, laten we dan een stukje wandelen.'

'Oké, als jij dat graag wilt.'

Pamela zoekt een route waar ze weinig kans lopen iemand van school tegen te komen. Niet door de winkelstraat, maar langs de openbare basisschool. Als ze voorbij een bankje lopen, zegt Tim: 'Zullen we even gaan zitten? Ik heb nogal een grote blaar op mijn hiel en deze schoenen zitten me wat krap.'

'Had het maar eerder gezegd,' zegt Pamela, die zich direct schuldig voelt. 'We hadden ook in de auto kunnen wachten.'

Met een pijnlijk gezicht trekt Tim zijn schoen uit. 'Mijn moeder vond dat ik mijn netste schoenen moest aantrekken voor mijn allereerste avond uit met mijn meisje. Ik kan beter niet meer naar haar luisteren, geloof ik.'

Zwijgend zitten ze naast elkaar op de bank. Als Pamela naar Tim opkijkt, ziet ze een verdrietig gezicht.

'Ik doe alles verkeerd, hè?' zegt hij zacht. 'Je bent helemaal niet blij met me. Al dagenlang niet. En je wilt natuurlijk helemaal niet naar de film. Zal ik je naar huis brengen?'

'Nee, echt niet!' roept Pamela geschrokken. Hij kijkt haar onderzoekend aan, verwacht een reactie op wat hij gezegd heeft.

'Ik eh, ik wil wel naar de film. En je doet echt helemaal niets verkeerd. Het zit niet in jou, het zit in mij. Ik eh, ik voel me al een paar dagen niet zo lekker gewoon.'

Tim knikt opgelucht. 'Ongesteld zeker, hè?' Hij slaat een arm om haar heen. 'Zeg maar wat je wilt. Zal ik je naar huis brengen of wil je toch de film zien? We kunnen ook iets heel anders doen, hoor. Als jij je maar weer lekker voelt.'

'We gaan naar de film.'

Van de film ziet Pamela niets. Tim en Tom draaien als twee dol geworden tollers in haar hoofd rond. Ik word gek, ik word helemaal gek, denkt ze. Het kan zo niet langer. Ik moet direct een beslissing nemen. Wat erg dat al mijn vriendinnen op vakantie zijn. Ik kan niemand om raad vragen. Ja, mijn vader en moeder natuurlijk. Maar zij weten alleen van Tim, niets van Tom. Ik weet nu al wat ze zullen zeggen.

'Je had het nooit zover mogen laten komen, Pamela. Stel je voor dat jij Tim of Tom was. Hoe zou jij je dan voelen?'

Ik moet er zelf uitkomen, denkt Pamela. En de tijd dringt.

7. Verliefd in het kwadraat

Een paar dagen later is er nog helemaal niets veranderd. 's Morgens traint ze met Tom en 's avonds met Tim. Tim loopt inmiddels al een kilometer of zeven zonder te hoeven stoppen. Maar zijn tempo haalt het natuurlijk niet bij dat van Tom. Als ze samen zouden hardlopen, zou Tom misschien wel in de helft van de tijd finishen. Aan de andere kant kan Tim goed klimmen. Hij is beresterk in zijn armen. Maar Las Vegas spant de kroon. 's Morgens springt hij bijna het weiland uit omdat hij zoveel energie heeft. Wat wil je, met twee trainingen per dag?

Pamela wordt nu wel erg zenuwachtig. Het is woensdag en de wedstrijd is al over drie dagen. Beide jongens denken mee te doen. Tims ouders hebben van alles geregeld om te komen kijken. Voor de wedstrijd moeten ze honderddertig kilometer rijden, dus ze zijn de hele dag van de boerderij.

Pamela voelt zich afschuwelijk. Als ik in het begin alles eerlijk had opgebiecht, hadden ze me misschien niet meer gemoeten, denkt ze. Maar als ze er nu achter komen dat ik hen heb bedrogen! Nu willen ze me zeker geen van beiden meer. Straks weet iedereen dat ik een bedriegster ben. Op school en op stal. Ja, en thuis natuurlijk ook. Pap en mam schoppen me misschien wel het huis uit. Ze vinden eerlijkheid zo belangrijk.

Pamela ziet het al helemaal voor zich. De dag van de wedstrijd. Zij op Las Vegas. Met Tom aan haar linkerhand en Tim rechts. Gediskwalificeerd wegens een loper te veel. Dat mag niet gebeuren. Ze moet kiezen. Nu! Kordaat pakt ze een muntstuk van 50 eurocent uit haar portemonnee. Kop of munt dan maar. Tom is kop en Tim is munt, zegt ze tegen zichzelf. Wie bovenkomt, blijft. Ik maak het uit met de ander. Ze gooit het muntstuk de lucht in en vangt het met twee handen op. Daarna pakt ze de munt met duim en wijsvinger vast. Ze draait hem om op haar andere hand. Kop. Tom heeft gewonnen. Maar is dat wel zo? Ze heeft de munt net omge-

draaid. Als ze hem niet had omgedraaid was het munt geweest. Dus Tim. Pamela smijt het muntstuk in een hoek. Belachelijk om op zo'n manier een keus te maken. Maar hoe moet het dan?

Dan gaat haar mobieltje over. Leontien is terug van vakantie! Eindelijk iemand met wie ze erover kan praten. Pamela vertelt over haar vader. Over hoe het aan kwam met Tim. Hoe het aan kwam met Tom. Over haar gewetensnood.

'Je moet het met Tim uitmaken,' hakt Leontien de knoop door. 'Je bent al maanden gek op Tom. En met hem kun je de Ride & Run winnen. Dat heb je zelf net gezegd.' En dan onverschillig: 'Tim vindt heus wel weer een ander.'

Ja, jou zeker, denkt Pamela ineens en zo snel als ze kan breekt ze het gesprek af. Leontien heeft zelf een oogje op Tim! Pamela ziet het weer voor zich. Het is iets langer dan een jaar geleden. Leontien kwam kijken naar haar nieuwe paard. Maar ze had meer naar Tim gekeken dan naar Las Vegas. Ze had echt met hem geflirt! Pamela was gewoon kregel geworden van haar gegiechel en gekir. Leontien vroeg later op de dag of Pamela tegen Tim wilde zeggen dat ze hem leuk vond. Dat ze wel eens met hem uit wilde. Pamela was woedend geworden. 'Je moet van Tim afblijven. Hij is van mij,' had ze gezegd.

'Maar jullie hebben toch helemaal niets? Jullie zijn toch alleen maar goede vrienden?' Leontien dramde door, zoals gewoonlijk. 'Hij is mijn beste vriend en daarmee basta!'

Leontien wilde een paar dagen later weer mee naar de boerderij. Pamela had haar afgewimpeld. En ook alle volgende keren. En nu ziet ze haar kans natuurlijk weer schoon, denkt Pamela. Het is uit met Ron en Leontien kan niet zonder vriendje. Nou, mooi niet dat ze iets met Tim begint. Want eh, ze passen niet bij elkaar. Tim is veel te lief voor Leontien. Leontien is een kattenkop.

Zelfonderzoek, zegt Pamela tegen zichzelf. Stel dat ik het met Tim uitmaak en we blijven vrienden. Hoe zou ik het dan vinden als hij een andere vriendin kreeg? Pamela probeert zich Tim voor te stellen met Tamara, een aantrekkelijk meisje uit haar klas. Haar nek-haren gaan recht overeind staan. Nee, Tamara is te mooi. Alle meisjes op school zijn jaloers op Tamara. Met of zonder Tim. Tim dan met Romy? Romy is een leuk, blond meisje, dat met haar pony

op stal staat. Ze loopt altijd bij Tim in de buurt. Pamela weet zeker dat ze gek op hem is. Nee, Romy is te jong.

Ik moet eerlijk zijn tegenover mezelf, denkt Pamela dan. Voor mijn gevoel is Tim van mij. Ik zou het vreselijk vinden als hij een andere vriendin had. Wie dat ook zou zijn. Dan ben ik toch gek op hem. Verliefd dus. Maar ik ben ook verliefd op Tom. Ik ben dus verliefd in het kwadraat.

Pamela laat zich op haar bed vallen. Ze staart naar het plafond. Misschien ben ik wel de enige op de hele wereld die verliefd is op twee jongens tegelijk. Ik kan echt niet kiezen. Dan mag de wedstrijd niet doorgaan, bedenkt Pamela ineens. Ja, dat is de oplossing. Als ik niet met de wedstrijd meedoe, hoef ik ook niet te kiezen. Nog niet, tenminste. Dan kan ik er langer over nadenken. Ze schudt haar hoofd. Drie maanden training voor niets. Weg mooie vakantie, weg spannende wedstrijddag, weg duizend euro.

Het kan niet anders, zegt ze tegen zichzelf. Ik kan echt niet naar de wedstrijd toe. Maar ik moet een goede reden bedenken waardoor ik niet mee kan doen. Maar natuurlijk, wat een simpele oplossing. Ik moet gewoon zogenaamd ziek worden! Rugpijn? Met rugpijn kun je niet paardrijden. Maar dan komen de jongens natuurlijk op bezoek. Nee, ik moet iets besmettelijks hebben. Iets, waardoor ze uit mijn buurt blijven. Anders komen ze elkaar hier tegen en dat mag absoluut niet gebeuren! Voedselvergiftiging? Is niet besmettelijk. Koorts? Waarvan dan? Een virusinfectie of zo? Ik kan er eentje opzoeken in de medische encyclopedie. Ja, dat is het. Ik moet het langzaam opbouwen. Morgenochtend zeg ik dat ik buikpijn heb. Dat ik misschien iets verkeerd heb gegeten. En overmorgen zeg ik dat ik koorts heb. Waarschijnlijk een virus, dus besmettelijk. Tsja, dan kan ik natuurlijk niet naar de wedstrijd.

8. P.A.M.?

Links, rechts, links, rechts. Tom draaft door het bos. Zijn ademhaling is rustig. Hij zou nog uren kunnen doorgaan. Maar dat is helemaal nergens voor nodig. Hij is klaar voor de wedstrijd. Even stretchen en dan naar huis. Lekker douchen en dan nog een uurtje naar het strand. Deze keer zonder Pamela. Jammer, maar het is niet anders. Ze heeft ontzettende buikpijn, zegt ze. Zullen wel wedstrijdzenuwen zijn. De laatste week is ze al steeds zo zenuwachtig. Nou ja, het gaat wel weer over. En Las Vegas heeft de oefening niet echt nodig. Tom heeft de wedstrijdorganisatie opgebeld. Zo te horen heeft de ruiter het veel gemakkelijker dan de loper. De hindernissen voor het paard zijn niet hoger dan een meter. Als een paard een eenvoudige cross kan lopen, heeft hij hier geen enkele moeite mee. En Las Vegas kan fantastisch springen, zegt Pam. Straks maar even bij haar langs om haar zenuwen weg te praten. Of te zoenen. Tom begint te glimlachen als hij aan Pamela denkt. Is ze van nature zo preuts? Of speelt ze 'hard to get'? Pam is anders dan andere meisjes, vindt Tom. Lekker sportief en niet zo flauw flirterig.

Links, rechts, links, rechts. Tim rent door het bos. Hijgend en puffend. Hij heeft er al drie kwartier op zitten. Het is een stuk gemakkelijker samen met Pamela te lopen. Dan gaat de tijd veel sneller. Volhouden nu. Alleen nog even die bocht door en dan is hij aan het einde van het rondje. Dan zit er tien kilometer op. Zo meteen belt hij Pam om te zeggen dat hij al heeft getraind. Nu zijn vader weer thuis is, heeft hij 's middags al tijd voor de training. Zijn vader doet zijn eigen portie werk weer. Nee, hij belt niet op, maar hij gaat straks even bij haar langs. Wat neem je mee als iemand buikpijn heeft? Geen fruit natuurlijk. Of chocola. Een tijdschrift, dat is leuk. Ja natuurlijk, een paardenblad!

Tim stopt met rennen en loopt uit. Even zijn ademhaling tot rust brengen. 0, daar is nog iemand aan het trainen. Nee, aan het stret-

chen. Aan zijn doorweekte shirt te zien, heeft hij ook een behoorlijk stuk hardgelopen.

'Hoi,' zegt Tim.

Tom knikt vriendelijk. 'Warm hè, om hard te lopen?' zegt hij. Tim gaat uitgeput op een boomstronk zitten.

'Als ik jou was, zou ik ook maar even gaan stretchen,' zegt Tom. 'Je moet zuinig zijn op je spieren. Zeker met deze warmte.'

Tim staat op en doet Tom na. Rechterhand naar linkerteen, linkerhand naar rechterteen. Twee handen tussen benen door naar achteren. Dan billen op de grond en vingers weer naar de tenen. 'Train je voor iets speciaals of zo?' vraagt Tim nieuwsgierig. 'Je doet dit zo professioneel.'

'Ik doe mee met de Ride & Run,' zegt Tom. 'Wel eens van gehoord?'

Tim veert enthousiast op. 'Wel eens van gehoord? Man, ik doe er zelf aan mee. Waar is jouw ruiter? Moet je niet samen trainen?' Tom staat op. Hij zet zijn voet tegen een boom aan en buigt met zijn neus naar zijn knie. 'Die heeft buikpijn,' zegt hij. 'Wedstrijd-zenuwen, denk ik.'

'Wat toevallig,' zegt Tim. 'Die van mij heeft ook buikpijn. Iets verkeerd gegeten. Ik ga haar paard zo meteen even longeren. Dat beest heeft ongelooflijk veel energie.'

'Wat is dat, longeren?' vraagt Tom.

'Dan laat je hem rondjes lopen aan een touw. Zo wordt een paard getraind als de ruiter er niet op wil of kan.'

'Wat een tof idee,' zegt Tom. 'Dat ga ik ook doen. Pam kan Vegas vandaag natuurlijk niet rijden.'

'Pam? P.A.M.?'

Pamela neemt haar mobieltje op. Ze zit al helemaal in haar rol. 'Met Pam.' Ze heeft haar allerziekste stem opgezet.

'Tom hier.'

'Hoi Tom.' Klinkt ze niet te zielig? Nee, ze moet zo meteen zeggen dat het erger is geworden. Dat ze bang is voor een besmettelijke ziekte. Dan kun je niet ziek genoeg klinken.

Stilte aan de andere kant.

'Tom, ben je er nog?' Ze laat haar stem bibberen. 'Heb je nog getraind?'

'Ja, ik heb getraind.' Zijn stem klinkt kil. Wat wil hij toch van haar? Het lijkt of hij ergens op wacht, maar ze weet niet op wat. Hij hoort toch wel dat ze vreselijk ziek is?

'Ging het goehoed?' Nog maar meer bibbers in haar stem.

'Ja, het ging fantastisch. Met alletwee trouwens. We zijn er alletwee helemaal klaar voor, hoor.'

'Alletwee?' Pamela valt uit haar rol van schrik. Hij is toch niet bij Las Vegas geweest? 'Wat bedoel je met alletwee?'

'Tim en ik. We kwamen elkaar toevallig tegen in het bos. Heel verhelderend!'

'O jee.'

'Bedriegster, verraadster,' klinkt het vanaf de andere kant. 'Van twee walletjes eten, wat ontzettend doortrapt!'

'Ik... ik kon gewoon niet kiezen,' zegt Pamela. 'Ik had gedacht dat een van jullie beiden wel zou afvallen, maar dat gebeurde niet. Het spijt me zo.'

'Ik wil nooit meer iets met je te maken hebben,' roept Tom uit. 'Waag het niet meer in mijn buurt te komen. Stomme...' De verbinding wordt verbroken.

Pamela zakt verslagen op de grond. Haar bange vermoedens zijn uitgekomen. Ze weten van elkaar. Ze hebben met elkaar gepraat. Ze zijn woedend! Tom haat haar. Tim haat haar. Die zal nu ook wel bellen. Pamela kan het niet aan ook nog een scheldpartij van hem over zich heen te krijgen. Ze laat haar mobieltje liggen en loopt stilletjes naar haar kamer. Gordijnen dicht. Met open ogen ligt ze op bed, naar het sombere plafond te staren. En als de deurbel gaat, krimpt ze in elkaar. Maar ze doet niet open.

9. Ziek

'Ik ben ziek,' zegt Pamela de volgende morgen tegen haar moeder. Even later geeft haar moeder haar mobieltje aan Pamela: 'Je vader aan de lijn.'

Hij zit vol goede raadgevingen. Dat het wedstrijdzenuwen zijn. Dat ze een paar druppeltjes uit het flesje in de medicijnkast moet nemen. Dat ze vorig jaar ook zo zenuwachtig was, weet ze dat nog wel?

'Ja, ik weet het nog,' zegt Pamela. 'Ik zal zo wat druppels nemen. Goed dat je eraan denkt.' Als haar moeder weg is, gaat Pamela weer naar bed. Wedstrijdzenuwen, denkt ze schamper. Had ik die maar.

Pamela heeft nog geen seconde aan de wedstrijd gedacht. En ze is ook niet ziek, ze is zogenaamd ziek. Hoewel? Ze begint zich steeds ellendiger te voelen. De hele nacht heeft ze met betraande ogen in het donker liggen staren.

De wekker wijst vijf uur aan als Pamela wakker wordt. Gelukkig, eindelijk wat geslapen. Ze rekt zich uit. Dan herinnert ze zich weer waarom ze in bed ligt. Haar maag trekt zich samen. Het verdriet voelt zwaar, te zwaar. Eigen schuld, dikke bult, zegt ze tegen zichzelf. Had je maar niet zo oneerlijk moeten zijn. Je hebt niet anders verdiend. De tranen komen. Eerst stil gedrup, zonder geluid. Dan zacht gesnik en gekreun, dat luider en luider wordt. 'Ik ben zo stom geweest, ik ben zo ontzettend stohom,' schreeuwt Pamela tegen zichzelf. 'Ik wil dit niet. Ik wil dit niet! Het is allemaal zo erg.' Ze slaat met haar handen tegen haar voorhoofd. Ze doet zichzelf pijn, maar pijn voelt beter dan verdriet. 'Pam, Pamela, wat is er, kind? Waarom huil je zo?' Ze heeft haar moeder niet binnen horen komen.

'Mama!'

Pamela huilt en vertelt en huilt. Haar moeder luistert en streelt

Pamela's haar. Ze zegt niet: 'Je had het nooit zover mogen laten komen, Pam.' Ze zegt: 'Wat heb jij het moeilijk gehad, lieverd. Sorry dat ik er niets van heb gemerkt.'

Dan gaat de bel. Pamela krimpt weer in elkaar. 'Het is Tim. Ik wil hem absoluut niet zien.' Ze begint weer te huilen. Haar moeder loopt de kamer uit.

'Zeg maar dat het me spijt,' roept Pamela haar na, maar haar stem heeft geen volume.

Pamela hoort stemmen, maar niet die van Tim. Zeker iemand die iets aan de deur wil verkopen. Even later komt haar moeder weer boven, met achter zich mevrouw Ocken.

'Je moet maar even met mevrouw Ocken mee naar de boerderij,' zegt moeder.

'Alles staat helemaal klaar voor de wedstrijd,' zegt mevrouw Ocken. 'De trailer is ingericht en staat al de juiste kant op. De waterzakken zijn gevuld. Tim heeft broodjes voor een weeshuis gesmeerd. Hij is nu het terrein aan het verkennen met zijn vader. Maar jij moet echt zelf de spullen voor je paard pakken. De beenbeschermers en de dekens en zo. Tim vroeg me je heen en weer te rijden. Je bent al twee dagen niet zo lekker, hè?'

'Wedstrijdzenuwen, hè Pam?' zegt moeder. 'Ga toch maar eventjes mee met mevrouw Ocken. Je kunt Tim niet alles laten doen!'

Mevrouw Ocken is aardig, veel te aardig. Ze ondersteunt Pamela naar de auto, alsof ze niet goed kan lopen. Is veel te bezorgd. 'Heb je het niet te koud? Moet het raampje niet dicht?'

Wat heeft Tim haar eigenlijk verteld, vraagt Pamela zich af. Ik had liever gehad dat ze boos op me was, dat ze me de les had gelezen. Hoe aardiger ze tegen me is, hoe schuldiger ik me voel. Ze vermijdt het mevrouw Ocken aan te kijken.

Als ze op de boerderij aankomen, kijkt Pamela niet om zich heen. Normaal zegt ze eerst gedag tegen iedereen. Nu loopt ze direct door naar haar paard. Luda zwaait naar haar vanuit de buitenbak, maar Pamela ziet haar niet.

'Roep maar als ik je terug moet brengen,' zegt mevrouw Ocken en ze gaat naar binnen.

Las Vegas begint luid te hinniken als Pamela de stal binnenloopt. Ze kijkt zijn box in. Hij staat hoog in het stro. Er liggen twee plakken hooi in de hoek. Maar Las Vegas heeft helemaal geen honger.

Hij weet dat er iets staat te gebeuren en draait rondjes in zijn stal. Pamela neemt hem mee naar buiten. Ze bindt het halstertouw vast aan de ijzeren ring in de muur. Dan bekijkt ze haar paard goed. Las Vegas is gepoetst. Zijn hoeven zijn uitgekrabd en ingevet. Hij is helemaal klaar voor morgen. Tims werk. Ze zet hem weer terug op stal.

Snel verzamelt ze de spullen voor haar paard. Zadel, hoofdstel, bandages, schoon zadeldekje, dunne deken, dikke deken, reservehalster, paspoort, startpas. En dan de spullen voor haarzelf. Cap, zweepje, sporen, regenjack. De rest van haar rijkleding ligt thuis. Pamela heeft vreselijke haast om weg te komen. Heeft Tim haar expres laten komen om haar hier uit te schelden? Wil hij haar inwrijven wat hij allemaal voor haar doet, zodat ze zich nog schuldiger voelt? Wanneer komt hij eigenlijk terug?

Ik wil hem niet zien, ik kan hem niet zien, denkt Pamela. Ik doe morgen mee met de wedstrijd, want dat wil Tim blijkbaar. Hij wil het dagje uit voor zijn ouders zeker niet verpesten. Dat is het natuurlijk. Na de wedstrijd maakt hij het uit. Maar ik wil hem nu niet zien. Ik moet zo snel mogelijk weg.

10. De Ride & Run

Het is de dag van de wedstrijd. De dag waar Pamela maandenlang naartoe heeft geleefd. De dag waar ze nu als een berg tegenop ziet. Met zijn vieren rijden ze naar het terrein toe. Tims vader rijdt. Achterin zitten Tim en Pamela. Tim kijkt strak voor zich uit. Pamela mist haar vader en moeder. Duizend keer liever was ze met hen meegereden. Maar haar vader moet langer in het ziekenhuis blijven. De genezing van zijn been gaat niet goed. Waarschijnlijk moet hij nog een keer geopereerd worden. Dat vertelde haar moeder gisteravond, toen ze thuiskwam.

'We hadden stiekem gehoopt dat hij morgenochtend meekon naar de wedstrijd,' had haar moeder gezegd. 'Maar dat is uitgesloten. Ik kom natuurlijk wel kijken en foto's maken. Maar ik ben er iets later, ik ga eerst naar je vader.'

'Voor mij hoef je niet te komen, hoor,' had Pamela terneergeslagen gezegd. 'Ik hoop dat de dag zo snel mogelijk voorbij is. Blijf maar lekker bij pap.'

'Kijk me eens aan, Pamela.' Haar moeder had haar kin vastgepakt. 'Je moet je problemen oplossen, Pamela. Je moet er niet in zwelgen. Je gaat morgenochtend naar Tim toe en je vertelt hem dat het je vreselijk spijt. Meer kun je niet doen. Het is menselijk om fouten te maken. Je moet er alleen verantwoordelijkheid voor durven te dragen. Je mag er niet voor weglopen.'

Ik moet Tim toch eens onder ogen komen, had Pamela gedacht. Beter meteen morgenochtend dan maar. Maar tot nu toe was ze nog geen ogenblik met Tim alleen geweest. Steeds was zijn vader of moeder erbij. En hij leek haar wel te ontwijken.

Als ze het wedstrijdterrein oprijden is het al tamelijk laat. Net buiten de stad hebben ze meer dan een half uur in de file gestaan. 'Ga jij je maar snel inschrijven,' zegt Tims vader tegen Pamela. 'Wij zoeken een plaats voor de trailer.'

Pamela loopt naar het wedstrijdsecretariaat. Ze krijgt de startnummers, voor alletwee een T-shirt met de letters 'Ride & Run' erop en het parcours met de hindernissen. 'Start om 10.42 uur,' zegt de vrouw achter de tafel. 'Je moet zelf je tijd in de gaten houden. Zet je horloge maar even gelijk met de klok bij de start.' Alles gaat precies hetzelfde als vorig jaar, denkt Pamela. Maar wat voel ik me nu anders. Toch begint er iets te kriebelen als ze weer buiten komt. Het wedstrijdterrein ziet er gezellig uit in de zon. Uit de luidsprekers schalt vrolijke muziek en bij de start praten mensen elkaar moed in.

Las Vegas staat al opgezadeld. 'We hebben nog krap een half uur,' zegt Pamela zo normaal mogelijk. 'Hier heb je jouw T-shirt, Tim. Ik heb het mijne al aan. Ik denk dat ik Las Vegas alvast warm laat lopen op het inrijterrein.' Ze geeft een tas aan mevrouw Ocken. 'Kunt u me die straks even aangeven? Mijn cap zit erin en m'n regenjack. Maar ik denk dat ik het jack niet nodig zal hebben.' 'Doe je cap meteen maar op, Pam,' zegt Tim. Hij pakt hem uit haar tas en zet hem op haar hoofd. Hun ogen ontmoeten elkaar. 'Las Vegas is zo gek als een deur,' zegt Tim. 'Ik heb hem gisteren nog een keer gelongeerd, maar dat was, denk ik, niet genoeg. Je kijkt toch wel uit?'

Pamela knikt en kijkt hem aan. Zijn stem klinkt bezorgd. Misschien is hij toch niet zo boos als ze dacht? Maar nu ontwijkt Tim haar blik en hij loopt weg.

Op haar paard vliegen de minuten voorbij. Het is al tijd voor de start. Pamela moet op het manegeterrein vijf hindernissen springen. Tim moet zandzakken over een sloot gooien. Ze treffen elkaar in een bosje. Daar is de opdracht met de autobanden. Dezelfde als vorig jaar.

Ze werken goed samen, Tim en zij. Hebben weinig woorden nodig. En Las Vegas vindt het allemaal schitterend. Hij weet precies waar hij naartoe moet galopperen. Af en toe bokt hij van plezier. Na de banden gaat Pamela het bos in. Tim moet een kilometer over een fietspad. Onderweg hebben ze hun eigen hindernissen. Tims vader volgt Tim op de fiets. Pamela kan niet gevolgd worden door het bos. De paden zijn te mul.

Pamela is als eerste bij het tweede trefpunt. Een jaar geleden

moest ze hier een flinke poos wachten op haar vader. Hij had drie zware klimoefeningen achter elkaar gehad. Haar vader was meer een loper dan een klimmer. Maar Tim komt er al aan, sneller dan ze had gedacht.

Ze staan aan twee kanten van een vijver. Tim moet met een bal over een boomstam naar haar kant toe kruipen. Zij moet met haar paard door het water en de bal weer afgeven aan de wedstrijd-leiding.

Tim trekt zich aan één arm over de boomstam voort. Onder zijn andere arm heeft hij de bal. Zijn T-shirt is zwart besmeurd. Pamela ziet dat hij zich bezeert aan een tak. Bloed druppelt uit zijn onderarm.

Tims vader ziet het ook. 'Ik heb de verbanddoos bij me, hoor. Kom maar hier.'

Maar Tim schudt zijn hoofd, klimt op de kant en gooit de bal naar Pamela. Zonder iets te zeggen rent hij door.

Pamela galoppeert met Las Vegas het water in. Dat vindt het paard leuk. Met grote sprongen plonst hij door het water. Dan zijn ze al weer op weg naar de volgende hindernisbaan. Een cross door het bos.

De hindernissen zijn eenvoudig en niet hoog. Een omgevallen boomstam, een paar dikke takken boven elkaar. Las Vegas kan het op zijn sloffen aan. Van vorig jaar weet Pamela dat ze tijd genoeg heeft. Maar toch spoort ze Las Vegas aan. Ze geeft hem zelfs een behoorlijke tik met de zweep en hij racet door het bosje heen. Bij elke hindernis wordt hij heter, maar toch blijft Pamela hem aansporen. Sneller, sneller, denkt ze, zonder precies te weten waarom.

Bij het volgende trefpunt moet Tim het paard vasthouden, terwijl Pamela een zware zandzak van hem aangereikt krijgt. Ze moet de zak een paar meter op haar paard meevoeren. Las Vegas wil helemaal niet stilstaan. Hij legt zijn oren in zijn nek en hapt naar Tim. Hij dribbelt en steigert. Tim praat zachtjes tegen het paard en weet hem te kalmeren. Dan geeft hij Pamela voorzichtig de zak aan. Las Vegas vindt het gewicht op zijn schoft maar niets. Hij legt zijn oren weer in zijn nek en bokt. De zak glijdt op de grond en Pamela staat naast haar paard. Ineens borrelt de drift in haar op. 'Rotzak,' schreeuwt ze en ze slaat Las Vegas met haar vlakke hand

tegen zijn neus. Geschrokken springt hij achterwaarts. Tim kan hem nog net bij zich houden.

'Maak hem niet nog gekker,' waarschuwt hij. 'Hij is helemaal over de rooie. Zie hoe hij zweet! Misschien kunnen we beter ophouden. Straks gebeuren er nog ongelukken.'

'Vorig jaar hebben we ook meegedaan, toen was er niets aan de hand.'

'Toen was hij niet zo in conditie als nu,' zegt Tim.

Pamela wordt kwaad. Hij doelt natuurlijk op het twee keer per dag trainen van de afgelopen tijd. Op Tom en haar. 'Ja, ik weet nou wel dat ik hartstikke fout ben geweest,' zegt ze. 'Ik had niet met twee jongens moeten... Denk maar niet dat ik er lol aan heb gehad. Ik heb me alleen maar schuldig gevoeld... Maar ik kon gewoon niet kiezen.'

Ze stijgt weer op en geeft haar paard de sporen. 'Ach, wat maakt het ook uit?' roept ze naar Tim. 'Ik ben jullie toch allebei kwijt. Laten we nu maar proberen de wedstrijd te winnen, dan is het allemaal nog ergens goed voor geweest.'

Het parcours wordt aangegeven door vlaggetjes. Pamela ziet ze bijna niet. Haar ogen tranen. Door de snelheid? Van verdriet? Las Vegas racet alsof hij door de duivel op de hielen wordt gezeten. Pamela spoort hem nog meer aan. Ze vliegen over een paar boomstammen. Haar knie scheert rakelings langs een hek. Harder, harder, denkt ze. We zitten in een wedstrijd. Nog ruimer worden de galopspongen van haar paard.

Ze naderen een strandje met een waterpartij. In volle galop stormt Las Vegas over het mulle zand, op het water af. Dan springt hij erin en... vliegt over de kop. Pamela draait in het rond, weet niet wat er gebeurt. Ze hapt naar adem, krijgt een slok water binnen, begint te proesten. Naast zich voelt ze het water woest golven. Als ze bovenkomt, ziet ze Las Vegas door het water galopperen. Aan de andere kant van het meertje rent hij tegen de oever op. Een paar mensen hollen naar hem toe om hem op te vangen. Hij bokt een keer, maakt een schijnbeweging en verdwijnt in het bos.

Pamela staat met trillende knieën in het water. Ik heb alles vernald, denkt ze. Straks rent Las Vegas de straat op, komt hij onder een auto. Dan ben ik hem ook nog kwijt. O, wat ben ik toch een

ontzettende stommeling.

Ze wordt door de wedstrijdleiding uit het water getrokken en aan Tim overhandigd. Pamela laat zich als een robot meenemen. Ze voelt niets meer.

'Nummer 32? Je paard is naar het wedstrijdterrein gegaloppeerd en daar opgevangen.'

De wedstrijdleader van hindernis nummer 48 zegt tegen Pamela: 'Heb ik het je niet gezegd? Een paard komt altijd op zijn vier pootjes terecht.'

Tim schudt haar arm. 'Las Vegas is oké. Er is niets aan de hand.' Pamela knikt, maar alles dringt maar langzaam tot haar door. Pas minuten later slaakt ze ineens een zucht van verlichting. Las Vegas is oké, heeft Tim gezegd!

Pamela kijkt hem met een behuild gezicht aan. 'Ik heb alles vernald,' zegt ze, nog naschokkend van het huilen. 'We hadden wel een prijs kunnen winnen. Jij hebt echt belachelijk snel gelopen. En op de oefeningen had je nog geen enkele strafpunt. Het spijt me allemaal vreselijk.'

'Ik was behoorlijk kwaad,' zegt Tim. 'Daarom liep ik zo hard. Ik heb al mijn kwaadheid eruit gelopen.'

'Dus je bent niet meer boos?'

Tim haalt zijn schouders op. 'Ach...'

Ineens staan ze tegenover elkaar. Een beetje onwennig. Hoe moeten ze verder met elkaar omgaan? Pamela probeert oogcontact te krijgen. Ze heeft er een enorme behoefte aan om alles uit te leggen, het goed te maken met Tim. Als hij alleen maar niet meer boos op haar zou zijn.

'Ik was op jullie alletwee verliefd. Ik kon echt niet kiezen. Het klinkt ontzettend lullig, maar het was nu eenmaal zo. Ik hoopte dat een van jullie zou afvallen. En dat is inmiddels gebeurd. Tom haat me. Hij wil me nooit meer zien. Maar nu jij het ook weet, wil je me natuurlijk ook nooit meer zien. En ik kan je geen ongelijk geven. Maar toch spijt het me vreselijk. Dat wilde ik je even zeggen.'

Tim zegt met neergeslagen ogen: 'Aan de ene kant kan ik Tom best begrijpen. Maar aan de andere kant... Eigenlijk ben ik blij dat hij is afgevallen en ik niet. Maar het doet ook pijn.' Dan kijkt hij haar aan. Ook hij heeft tranen in zijn ogen.

'Is het nu aan of uit of iets anders?' vraagt Pamela zacht. 'Jij moet

het zeggen.'

Tim pakt haar bij haar middel vast en trekt haar naar zich toe. Zijn lippen voelen vertrouwd en zacht en warm. 'Ik ben toch al jaren gek op je,' fluistert hij in haar haar. 'Ik wil je echt niet missen.' 'Ik jou ook niet,' zegt Pamela en ze beantwoordt zijn kus. Ineens weet ze dat het goed is zo, met Tim in plaats van Tom...

Wie is Stasia Cramer?

Stasia Cramer is geboren op 13 april 1954 in Den Haag. In haar vroege jeugd werd zij al besmet met het 'paardenvirus,' zoals zij dat zelf noemt. Ze was altijd op maneges te vinden en werd verliefd op deze (p)aardse dieren. Vreemd is het dus niet dat paarden later in haar boeken een belangrijke rol zouden gaan spelen.

Vanaf 1982 begint Stasia Cramer korte verhalen te publiceren op de kinderpagina van Vrij Nederland: 'Blauw geruite kiel.' Op verzoek van onder andere uitgeverij Zwijsen begint zij met het schrijven van boeken. Hierbij wordt ze geholpen door medekinderboekenschrijver Karel Eijkman. In 1985 verschijnt haar eerste boek: *De familie Wijntak* bij uitgeverij Uniepers. Vanaf dat moment verschijnen er elk jaar boeken van haar hand. Onder anderen bij uitgeverij Zwijsen, Leopold en Elzenga. In de winter schrijft Stasia haar boeken, in de zomer organiseert ze ponykampen en vriendinnenweekends. Daarnaast moet er op haar boerderij in Elim altijd

wel iets opgeknapt of verzorgd worden. Op de boerderij waar ze samen met haar man Martin (journalist bij het Dagblad van het Noorden) woont, wonen namelijk ook drie honden (Mosje, Senna en Bibi (Mosje x Senna)), en acht paarden (waarvan de fjord Ivo, zie foto rechts, het langst bij hen is).

Stasia Cramer geeft ook lezingen, waaronder een lezing over de Tweede Wereldoorlog, samen met haar tante Helena Schuemie.

Stasia's favoriete onderwerpen om over te schrijven zijn paarden en verliefdheid. Het liefst combineert ze deze twee ook nog eens. Bijvoorbeeld in de serie 'Liberty love'. In haar hart is Stasia altijd veertien, vijftien jaar gebleven. Door te schrijven is ze weer net zo oud als haar hoofdpersoon. Emotie mag in een boek niet ontbreken. Zwaar of sentimenteel? Dat mag best! Als kind hield Stasia zelf ook erg van zielige dierenverhalen. Hoe zieliger, hoe heerlijker. Huilen om een verdrietig verhaal kan heel bevrijdend zijn, vindt ze. De serie van Walter Farley *Black, de zwarte hengst* was haar favoriet.

Schrijven is, volgens Stasia Cramer, een vak dat je al doende leert en waarvoor je zeker fantasie moet hebben. Maar fantasie is niet genoeg: als die zeer lastige eerste zin op papier staat, moet een verhaal moet ook een logische opbouw hebben en een goede technische uitwerking.

*Op de website **www.stasiacramer.nl** kun je meer informatie en foto's vinden van Stasia. Haar boeken worden verkocht op ponyboeken.nl, bol.com, cosmo.nl en bruna.nl, maar kunnen ook besteld worden bij elke buurtboekhandel. Bovendien staan Stasia's boeken in de meeste bibliotheken.*

*Voor de ponykampen en vriendinnenweekends die ze organiseert, heeft Stasia ook een aparte website: **www.hippago.nl**. Op deze website vind je ook foto's en filmpjes van de pony's en paarden van mini-manege Hippago, de boederij waar Stasia en Martin wonen. In het rechtermenu vind je het **Hippago Journaal**, met alle nieuwtjes.*

Stasia over schrijven

Schrijven is een vak, dat je al doende leert .

Natuurlijk moet je fantasie hebben. Ik heb mijn hele leven gedag-droomd, een mooie basis. Maar fantasie is niet genoeg. Een verhaal moet ook een logische opbouw hebben en een goede technische uitwerking. Ik heb van een andere kinderboekenschrijver geleerd dat een precieze vertelling van een handeling erg saai kan zijn. Lees het volgende voorbeeld maar: *Anne loopt naar de voordeur. Ze pakt de sleutel uit haar zak en steekt hem in het sleutelgat. Ze draait de sleutel naar links en duwt de deur open. Ze haalt de sleutel weer uit het sleutelgat en steekt hem terug in haar zak. Dan loopt ze naar binnen en sluit de deur weer achter zich.* Elke lezer is nu al afgehaakt. Wat kan die sleutel schelen? Beter is: *Anne gaat naar binnen.* Een schrijverstip (heel vaak gehoord, dus zeker niet alleen van mij): schrap alles wat je kunt schrappen.

Je leert veel over jezelf als je schrijft.

Zo wilde ik eens een spannend boek schrijven. Dat werd 'Nachtmerrie' (deel 3 van de serie 'Manege de Koning'). Maar ik kon het maar niet spannend krijgen. Ik gaf mijn hoofdpersoon veel te veel steuntroepen. Ik verplaatste me teveel in mijn hoofdpersoon en omdat ik zelf een bang persoon ben, wilde ik haar al die angst ook niet aandoen. Uiteindelijk heb ik het toch voor elkaar gekregen. Door te denken aan een enge film. Je weet wel, zo'n film waarin een vrouw haar auto in een donkere parkeergarage neerzet. Dan zie je als kijker al een paar zwarte schoenen in een deuropening staan, blikkert er een mes in het flauwe licht van het trapportaal en hoor je die engerd zwaar ademen. Dan schreeuw ik: 'Ga daar toch weg, ga weg uit die parkeergarage. Neem voortaan een body-guard mee en pepperspray of beter nog, zoek een rol in een andere film.' Maar dat mens van die film luistert natuurlijk helemaal niet naar mij. Terwijl de muziek aanzwelt, loopt ze in de val.

Toen ik het trucje van de film door had, kon ik verder met mijn boek. Ik plaatste mijn hoofdpersoon buiten de groep. Ze werd buitengesloten en niet geloofd en zo iemand is ineens erg kwetsbaar.

Het moeilijkste van een boek is het begin.

Waar, wanneer en hoe begint het verhaal. Ik begin meestal midden in een handeling, gewoon op de gok, wat me op dat moment invalt. Als ik maar een begin heb, zodat het verhaal kan beginnen. Soms verander ik het begin later weer. Mijn hoofdpersoon is dus ergens mee bezig en ik typ de eerste zinnen op mijn computer. Op dat moment gaat er iets vreemds gebeuren. Vooraf heb ik alles verzonnen en bedacht. Ik heb een verhaal gebouwd alsof het een huis is. Eerst beton storten waarop je kunt bouwen, dan de muren neerzetten en het dak erop. Maar terwijl ik zo aan het typen ben lijkt het ineens alsof ik niet meer zelf aan het verzinnen ben. Dan is het alsof het verhaal een eigen leven gaat leiden. Allerlei beelden buitelen door mijn hoofd en als ik mijn ogen dicht doe, dan zie ik een film draaien. Een film in mijn hoofd. De beelden komen gewoon, achter elkaar en ik hoef alleen maar op te schrijven wat ik op de film zie. Ik begin steeds sneller en sneller te typen. Ik ben bang dat ik de film niet kan bijhouden. De volgende dag lees ik wat ik de vorige dag heb geschreven. Vaak ben ik verbaasd over wat er staat. Hoe kom ik erbij? Dit heb ik toch niet verzonnen?

Hier en daar verander ik wat en langzamerhand kom ik weer in het verhaal. Als ik aangekomen ben waar ik de vorige dag gestopt ben, gaat de film in mijn hoofd weer verder. Zo schrijf ik een boek of een verhaal. Elke dag een paar bladzijden. Na een dag of vier ongeveer heb ik een verhaal af, maar een boek duurt veel langer. Over een dun boekje doe ik ongeveer twee weken en over een dik boek ongeveer drie maanden.

Ik schrijf graag over paarden en verliefdheid.

Ik heb zelf mijn hele jeugd op maneges rondgelopen en elke paardenliefhebber weet hoe besmettelijk het paardenvirus kan zijn. Paarden zijn zo, ja, hoe moet ik het zeggen? Ze zijn zo (p)aards. Ze ruiken zo lekker, maken zulke gezellige geluiden en

zijn zo groot en warm, zo aalbaar. Inmiddels wonen we op een boerderij en hebben we acht pony's en paarden. In de zomer organiseren we trainingsweekends en ponykampen. Stof voor verhalen genoeg dus. Maar ik schrijf ook graag over verliefdheid. Ook al wordt mijn buitenkant steeds rimpeliger, in mijn hart ben ik een jaar of veertien, vijftien gebleven. Eindeloos kletsen met vriendinnen, de slappe lach om niets en fantaseren over die ene kanjer. Ach, was ik nog maar zo jong. Toch geweldig dat je de tijd kunt terugroepen door verhalen te verzinnen. Dat is misschien wel het mooiste van boeken schrijven: je bent weer net zo oud als je hoofdpersoon.

Emoties vind ik heel belangrijk in een boek.

Deze emoties mogen best zwaar zijn, of sentimenteel. Als kind vond ik boeken met veel emotie erin heerlijk. Ik had dan een goed excuus om te huilen en kon op deze manier veel opgestapelde verdrietjes kwijt. Ik hield vooral van verhalen over dieren: honden die van hun baasje werden gescheiden en honderden kilometers aflegden in de meest barre omstandigheden om hem terug te vinden. Verder was de serie 'Black, de zwarte hengst' favoriet. Maar ik hield ook van echte meisjesboeken. Damesromannetjes vond ik prachtig. Van die stripverhalen, waarin zij hem uiteindelijk kreeg. De zus van mijn vriendin had honderden van die boekjes. Heerlijk gewoon!

Meedoen aan een verhalenwedstrijd

Heb jij ook ponyverhalen in je hoofd die eruit moeten? Kijk dan op www.ponyboeken.nl. Je kunt het hele jaar meedoen met een ponyverhalenwedstrijd. Jouw verhaal wordt op de website gepubliceerd én je maakt kans op een prijs. Wie weet het begin van jouw schrijverscarrière!

Kun je wat hulp gebruiken bij het schrijven? Kijk dan eens op de website www.schrijvenonline.org. Je vindt er veel gratis tips.

Andere boeken van Stasia

Twee liefdesverhalen over meiden in de paardenwereld

Help, ik ben weer verliefd

Eindelijk had ik ook Anna, mijn vriendin, overtuigd. Elke keer als ik verliefd werd, waren de verschijnselen vreselijk. Mijn verliefdheid leek wel een ziekte. Anna en ik besloten dat ik niet meer verliefd mocht worden. In mijn vrije tijd mocht ik alleen nog maar naar de manege, want paardrijden was een meisjessport. Maar zelfs daar bleek ik niet veilig voor jongens te zijn..

&

Liever ziek dan verliefd

'Ik ben verliefd op je,' zegt Marije. Ze kijkt Roel gespannen aan. Het duurt lang voordat hij iets terugzegt: 'Weet je wat, ga morgen mee naar de disco, dan zien we wel verder. Om half elf sta ik voor de ingang van De Trom. Dan zie ik je daar.' Op zaterdagavond staat Marije tien minuten te vroeg op de afgesproken plaats. Ze wacht op Roel, en dat is niet voor het laatst...

In het paradijs gevangen

Roman over een ontvoerd meisje en een Arabische hengst

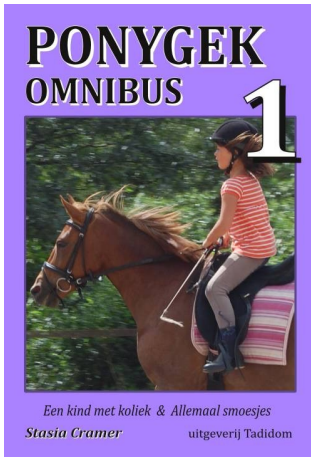
Jacky wordt ontvoerd en belandt in een wereld, waarvan ze vroeger alleen kon dromen. Haar kidnapper beschouwt haar als zijn eigen dochter en biedt haar op zijn stoeterij een luxe leventje met dure kleding, rijke vrienden en een Arabische tophengst. Kan Jacky hierop ingaan...?

De prijs van de cross

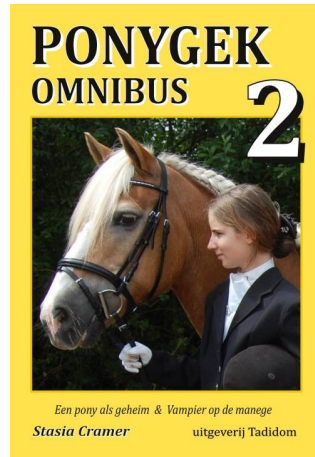
*Textielfabrikant Vanderlinde is van plan een nieuw model broek op de markt te brengen. Als hij een groepje jongelui van pensioenstal Liberty Love lachend over de hei ziet stormen, krijgt hij een briljant idee: in de reclamecampagne moet de nieuwe broek gekoppeld worden aan het beeld van jonge mensen met paarden. Als start voor de promotiecampagne organiseert hij een cross over de hei. De winnaar wordt hoofdpersoon in tv-spots, nummer twee ontvangt tienduizend gulden. De ruiters van Liberty Love doen allemaal mee aan de wedstrijd. Maar ieder heeft zo zijn eigen reden om de eerste of juist de tweede prijs in de wacht te willen slepen. De uitslag van de wedstrijd wordt zo belangrijk dat vriendschappen verdwijnen en plaatsmaken voor haat en nijd...
wordt vervolgd...*

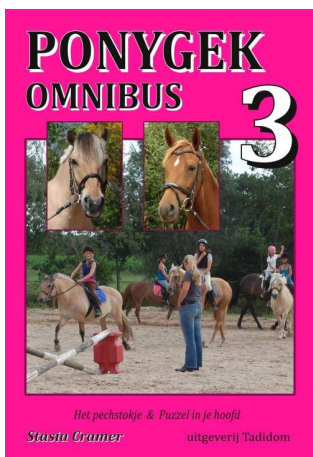
Een kind met koliek
Romy en Minke zijn gek op ponyrijden. Ze hebben beiden een eigen pony op de manege. Romy heeft ook een paardje van steen. Ze heeft het uitgeleend aan haar vriendin. Minke wil er een tekening van maken. Romy heeft het beeldje van haar oma gekregen. Nu oma dood is, mist ze haar erg. Ineens doet Minke heel raar. Ze zegt dat het stenen paardje stuk is en lacht erom! Is Romy nu ook Minke kwijt?

Allemaal smoesjes
Daniëlle heeft voor haar verjaardag een pony gekregen. Dat zou Mariska ook wel willen. Maar haar ouders vinden dat veel te duur. Nu moet Mariska allerlei smoesjes verzinnen, om toch haar zin te krijgen...

Een pony als geheim
Mees is een kei in ponyrijden. Van Connie mag ze op haar pony rijden. Ze mag ook meedoen aan het kampioenschap. Daarvoor moet Mees wel lid worden van de club. Maar wie zal dat betalen? Haar moeder heeft geen geld. En aan haar vader durft ze het niet te vragen. Wat moet ze doen?

Vampier op de manege
Er gebeuren vreemde dingen op de manege. Het begon allemaal toen Gato kwam, het kleine paard uit Zuid-Amerika. Sloom was hij, overklaarbaar sloom. En onder zijn manen zaten kleine beten. Een enge ziekte? Jeroen dacht dat er een vampiervleermuis actief was en we gingen op zoek. Leuk, dacht ik, samen met Jeroen. Maar leuk is het allang niet meer. Jeroen wordt steeds bleker en hij doet vreemd.

Het pechstokje

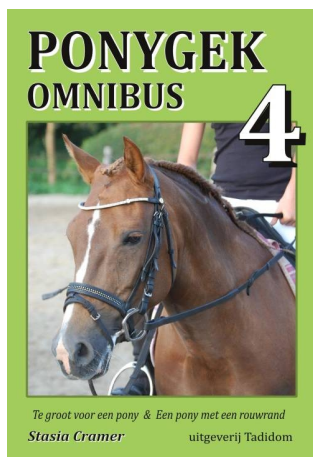
Samen met Emma van de manege gaat Tessa op ponykamp.

Het kamp wordt afgesloten met een heuse show. Maar vanaf de eerste dag van het kamp wordt Tessa achtervolgd door pech. Het lijkt wel of haar pech besmettelijk is. Kan de show nog wel doorgaan?

Puzzel in je hoofd

Op nieuwjaarsdag organiseert de ponyclub een puzzelrit.

Voor de snelste groep is er een mooie prijs. Maar hoe kun je ooit winnen met in je groep een meisje dat bijna niet kan zien en een jongen die expres verkeerde antwoorden geeft? Dan lijkt het geluk toch opeens aan je kant en is er kans op winst. Maar... winst voor wie?

Te groot voor een pony

Cindy wordt te groot voor haar pony Zano. Ze moet hem maar verkopen, vinden haar ouders. Als Wendy's ouders Zano kopen, is Cindy zo verdrietig dat ze nooit meer paard wil rijden!

Maar dan kopen de ouders van Cindy toch een paard: Tijger! Zal Cindy ooit op dit mooie sterke dier kunnen rijden?

Een pony met een rouwrand

Jolijns beste vriendin is omgekomen bij een verkeersongeval. Jolijn is erg verdrietig. Alles deden ze samen, Esther en zij. Esther heeft recht op een mooi eerbetoon, vindt de ponyclub. Maar durft Jolijn op Esthers pony afscheid te nemen van haar vriendin?

Vuurwerk

Pine viert oudejaarsavond bij opa en oma. Maar jammer genoeg is haar neef Niels er ook. Pine en Niels zijn tegenpolen, water en vuur. De noodstallen, die Pine voor de fjorden heeft gemaakt, worden door Niels afgekraakt. Als het eerste vuurwerk wordt afgeschoten, lijkt Niels gelijk te krijgen... En Pine staat er helemaal alleen voor!

De wenspony

Myrthe is dol op ponyrijden. Haar liefste wens is een eigen pony en dan niet zo'n makke manegepony. Nee, Myrthe wil een echte dressuurpony, een pony die kan dansen. Als Myrthe op een avond drie vallende sterren ziet, doet ze drie wensen. Ze wenst elke keer een pony die kan dansen. Zal haar wens uitkomen?